

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

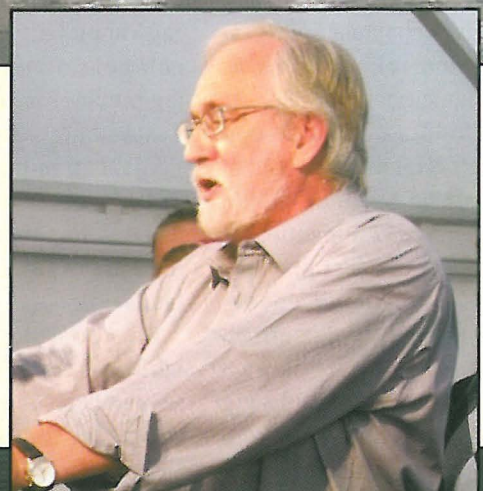
Första spadtaget i Palavé

Berno Vidén rapporterar från missionsfältet i Dominikanska Republiken, sid 10-11

Diskrimineringsdrama i Trondheim

Jan Egil Hafsahls tal "Staten och det stora folkmordet" får konsekvenser för Pilgrimsfolket i Norge, sid 12-13

Ivar Oshenko: Ingenting annat Guds stora, o

Maranataförsamlingen i Stockholm hade under sommaren besök av syskon från Litauen och Ryssland. Det var moder Raya med sonen Ivar och hans hustru Olga. Ivar har efter ett ganska brokigt förflutet kommit in i en evangeliserande tjänst. Med Hans Lindelöw som tolk, berättade han i Radio Maranata om sitt liv. Vi förmedlar vidare till Midnattsropet.

Ivar blev frälst och döpt i Maranataförsamlingen. Han föddes och växte upp i Litauen. Han berättar här om sin bakgrund

-Min nuvarande situation är nu sådan att jag bor i Ryssland. Min hustru är ryska. Den kristna församling jag nu tillhör och tjänar är i Ryssland. Men min mamma är från Litauen och bor där.

Jag föddes och växte upp i staden Klaipeda i Litauen. Efter att ha avslutat skolan började jag på ett institut.

Sedan gjorde jag min värnplikt. Det här var under sovjettiden. Efter tiden i armén började jag sjöfartsskola i Klaipeda. 1990 började jag praktisera på en båt. Så kom jag till England och till Skottland, där vi angjorde vid en hamn.

En kväll efter arbetet, gick

jag ut på däck. Då kom några gående på kajen med en slags kärra, och frågade om jag ville ha en bibel. De hade biblar på ryska. De kastade en bibel över relingen till mig. Under sovjettiden var det sällsynt att man fick se en bibel. Jag blev intresserad och började läsa. Jag var ett halvår ute på sjön, och hela detta halvår läste jag bibeln; för det mesta Nya Testamentet. Jag upplevde faktiskt att mitt hjärta fylldes av ljus, det var underbart! Det här var min första bekantskap med det gudomliga, med Guds ord.

Men som det nu är här i världen, när jag kom tillbaka så var det vänner, intressen och andra ting som inte var så bra som fick tag i mig. På den tiden såg jag ingenstans någon kristen gemenskap som jag skulle kunna gå till. Helt

ensam kunde jag inte stå fast i tron och fortsätta läsa ordet. Jag började engagera mig i affärsverksamhet och gå över gränsen till det som var olagligt. Tillsammans med mina vänner slog jag in på brottets bana. Vi blev förbrytare och sysslade med utpressning. Efter två år – 1993 – kom man på oss, och vi blev gripna av polisen. Vi drogs inför rätta, och jag dömdes till fem års fängelse.

Herren knackade på mitt hjärtas dörr på olika vis. Jag hade en vän i fängelset, som kom till tro. Men mitt hjärta var så förhärdad, så jag sa nej till Guds kallelse då. I fängelset började jag fördriva tiden genom att använda narkotika. Så när jag kom ut ur fängelset var jag narkoman, och kom att använda droger åtta år framåt. År 1995 blev

jag benådad och blev fri, men därefter hamnade jag i fängelse ytterligare några gånger. Det var några svåra, mörka år, några år då jag inte visste hur jag skulle leva och vad som skulle komma framöver. Jag fungerade praktiskt taget som en robot som begick de synder och ogärningar som Satan styrde mig in i. Jag blev lidande också fysiskt, mina njurar slutade fungera.

Tänkte du någonsin på Gud och bad under den här perioden?

-Ja, jag bad. När jag hamnade i fängelse första gången, 1993, kom min mor och bad en kort bön för mig. Denna bön upprepade jag själv varje morgon och så ofta jag kunde. Det löd så här: "Herre, Jesus Kristus, förbarma dig över mig syndare". Och Herren ser

än

fattbara nåd!

ju till hjärtat. Jag vet inte hur, men det har ju skett ett under med mig.

Var din mamma troende då?

-Nej, mamma var inte kristen, hon var själv en sökare. Min mor har sedan lärt känna Kristus. Alltså just Jesus Kristus, inte bara Gud som man pratar om i allmänna ordalag.

Hur kom det sig att du kom till Sverige?

-När jag ville sluta med narkotikan, hamnade jag på ett kristet rehabiliteringscenter. För mig blev det ett nytt möte med Gud, för jag började läsa Ordet där. Jag kan inte påstå att jag lämnade narkotikan. Jag ville sluta knarka, men efter det att jag lämnat det här centret, kom jag i en situation då jag åter föll. Då förstod jag att jag måste åkalla Jesu Kristi namn. Jag bad och grät. Och då gjorde jag verkligen bättring och omvände mig. Jag tror att det var vid det tillfället Herren befriade mig från narkotikan. Det var Jesus Kristus som befriade mig.

Vid den tiden blev jag uppringd av en gammal vän som just då bodde i Maranataförsamlingen i Stockholm. Han bjöd mig att komma dit. Jag kom till församlingen och blev befast i Ordet. Det var så stort, och där blev jag också döpt i vatten. Jag gick in i förbundet med Gud och blev född på nytt som en kristen person.

Det här var för fem år sedan och jag tillbringade ett år i Maranataförsamlingen,. Det var det bästa året i mitt liv. Jag tyckte att jag fått ett nytt hemland, och ville stanna här för alltid. Men Gud hade förvisso andra planer för mig.

Härifrån begav sig några av oss på en missionsresa till Litauen, och besökte fängelser där. I Litauen började jag bli avfällig, och menade att jag inte behövde någon församling. Jag tyckte att jag själv kunde läsa bibeln och bedja. Det började med en liten avvikelse, sedan kom värre saker.

Tyckte du att det var ett tvång att vara i församlingen, så du ville känna dig fri?

-Ja, då förstod jag inte bättre. När jag nu ser tillbaka, ser jag på det med andra ögon.

Otvivelaktigt var jag en lem i Kristi kropp – om än inte så nyttig. Jag lärde känna en kvinna som inte var troende. Vi började leva tillsammans. Församlingen var naturligtvis motståndare till detta, men jag gick emot Ordet, gick emot församlingen, och för mig blev det ett svårt fall. Jag praktiskt taget föll tillbaka till det plan jag var på då Kristus först mötte mig. Det är inte utan vidare bibeln talar om att ett tvaget svin vältrar sig åter i smutsen, och en hund återvänder till sina spyor. Det var precis vad som skedde med mig. Men på grund av Guds stora barmhärtighet, efter att ha gått igenom en svår tid, kom jag tillbaka till församlingen. Det var underbart att uppleva att än en gång visade mig Herren barmhärtighet och reste mig upp från mitt fall. Kvinnan,

som sedan blev min hustru, kom också till tro på Jesus Kristus. Här finns ingen egen förtjänst, ingenting annat än Guds stora, ofattbara nåd.

Vi hade flyttat till Ryssland, och där fick jag på nytt kontakt med en kristen församling. Där kände jag att jag tillhörde en enda organism – Kristi kropp.

Var det inte så att också din mamma lämnade sig åt Gud och lät döpa sig?

-Medan jag befann mig i Maranataförsamlingen kunde min mor bevittna vad som hade skett med mig och såg vilken förändring som ägt rum i mitt liv. Hon tog också emot Jesus Kristus och när broder Tage Johansson kom på besök till Litauen, lät hon döpa sig.

forts sid 31

Roger presenterar Ivar, Olga och Raya för församlingen.

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emmanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida: www.midnattsropet.se
 E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och
 litteraturmissionen, Pg 495 46
 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adress-
 ändring sker skriftligt till
 tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
 Bromma 2009

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
 För tillstånd att använda ma-
 terial, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖR-
SAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
 Bällstavägen 100, Bromma
 Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
 på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se
 E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska Rep.
 Info (spanska) do.maranata.se

BÄLLSTA

MEDIACENTER

Hemsida: www.ballstamediacenter.se
 E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
 Box 20134, 161 02 Bromma
 Telefon: 08-98 56 83 Telefax:
 08-98 21 39

Proklamation - Jesus är Gud

Text: Bernardo Vidén

Namnet och personen Jesus har alltid varit och kommer alltid att vara en stötesten, en orsak till fall och splittring. Jesus själv talade öppet om hur hans lärjungar skulle komma att bli förföljda för hans namns skull. En av de främsta orsakerna till det uppenbara hat som riktades mot honom var att han talade om sig själv som Gud Faderns son, något som blev för mycket för judafolkets religiösa företrädare. Då Jesus exempelvis uttryckte; *'Jag och Fadern är ett'*, ville det rådande prästerskapet helst stena honom där och då.

Allt Jesus gjorde var nytt och revolutionerande. Han talade med myndighet och agerade med makt. Oavsett vem han träffade så innebar ett möte med honom en förändring. Antingen tog man emot hans budskap eller också förkastade man det. Antingen ledde ett möte med Jesus till befrielse eller också till förhärdelse. Han till och med förlät människor deras synd, på ett sätt som ingen människa vare sig kan eller får göra.

Skilnaden mellan Jesus och alla andra människor som någonsin levt på denna jord är att han är sann Gud och sann människa. Som Gud är Jesus också det eviga Ordet, genom vilket allt skapat blivit till. *'Ordet var Gud'*, skriver Johannes. Då Gud i skapelsens begynnelse sa: *'Låt oss göra...'*, beskrivs den gudomliga enhet som från evighet funnits mellan Fadern och Sonen. Genom Jesus, den förstfödde före allt skapat, skapades allt i himmelen och på jorden, synligt såväl som osynligt. Alltsammans har blivit skapat av honom, genom honom och till honom.

Genom Jesus föddes också den nya människan. Hela mänskligheten är sedan den förste Adams tid träl under synden. Gamla testamentet beskriver hur Gud på olika sätt förbereder Sonens människoblivande. Förebilderna och de profetiska budskapen som blickar fram emot Jesus är många. Genom Guds handlande i frälsningshistorien förbered-

des skapelsen inför det ögonblick Gud Fadern i sin makt fastställt. Skuggbilder skulle bytas ut mot verkligheten själv. När tiden var inne blev Gud människa! *'Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss.'*

Bibeln talar även om en ny skapelse och ett nytt förbund, där Jesus är ursprunget och förutsättningen för den nya människan. Gud inte bara steg ned hit till jorden. Genom Jesus Kristus försonade han också människan med sig själv. I Jesus har vi förlossningen, förlåtelsen för våra synder. Han gav sitt liv till lösen för att rädda mänskligheten från syndens makt. Genom sin död gjorde Jesus dens makt om intet, som hade döden i sitt våld. Den nya födelsen är det största under en människa kan få erfara. I det ögonblick vi tar emot Kristus i våra liv, förvandlas vi i ett nu från död till liv. Om någon är i Kristus är han en ny skapelse.

Gud har genom Kristus en ny kropp på jorden - församlingen. Genom Golgata under utplånades den gamla människan och i Jesu uppståndelse föddes den nya människan. Den som genom tro tar emot Jesus i sitt liv blir totalt förenad med honom både i hans död och uppståndelse, och får som gåva evigt liv.

Jesus är huvudet för kroppen, vi är lemmarna. En av de förebilder Gamla testamentet ger oss är när Gud efter skapelsens fullbordan bygger en ny människa av ett revben ur Adams kropp, varefter mannen utbrister: *'Ja, denna är nu ben av mina ben och kött av mitt kött'*. Jesus själv sa att den som inte äter hans kött och dricker hans blod inte heller har liv, men att den som äter av honom också ska få leva genom honom.

Den som har Sonen, han har livet. Den som inte har Guds Son, har inte heller livet. Den som förnekar Jesu gudom ställer sig utanför frälsningen och utanför det verkliga livet. Jesus sa:

-Den som bekänner mig inför människorna, honom skall också jag kännas vid inför min Fader som är i himmelen. Men den som förnekar mig inför människorna, honom skall ock jag förneka inför min Fader, som är i himmelen. ■

Förstår du vad du läser?

-Filippus skyndade fram och hörde att han läste profeten Esaias. Då frågade han: "Förstår du vad du läser?" Han svarade: "Huru skulle jag väl kunna förstå det, om ingen vägleder mig?" Och han bad Filippus stiga upp och sätta sig bredvid honom.
(Apg 8:30-31)

Detta är ett intensivt och sammanhängande referat ifrån en mycket omvälvande period i historien. Det är en inledande fas i församlingens historia. Vi skulle kunna säga så här: Detta är tidlöst. Här finner vi för det första upprinnelsen och orsakssammanhanget; närheten till Golgata. Allt som sker har sin upprinnelse och förutsättning i Golgata. Man kan aldrig komma förbi eller placera detta vid sidan av försoningen. Här är försoningen synliggjord och uppenbarad i ett helt nytt folk som är uttaget enligt en gudomlig princip. Det handlar om utkorelse, utväljelse. Därför är det inga tillfälligheter som avlöser varandra, utan det är gudomlig styrning från början till slut.

Det finns inga möjligheter att vidta yttre åtgärder för att åstadkomma samma resultat. Det finns förvisso en underbar kontinuitet, men den har sitt ursprung och sin förutsättning i att Anden är utgjuten och verkar. Vad man kan lära sig i detta spännande referat från urkristen tid är att Gud gör sig beroende av människor

**Bibelstudium av Arne Imsen
från 1992**

som samarbetar. Han tar ut medarbetare och utför sitt verk. Suveränt! Oberoende av yttre förhållanden och omständigheter går hans verk vidare.

Då jag läser detta, kan jag inte avstå från en reflexion som inställer sig ganska omgående. Vad kan man tänka sig att Apostlagärningarna, då den framställer församlingens tillväxt och utveckling utelämnar eller finner helt oväsentligt? Jag gör den reflexionen därför att vi lever i en mediakultur. Vi kan tänka oss in i vår egen situation och reflektera så

här: låt oss säga att våra tidningar – Dagen, Hemmets vän, Världen Idag, Midnattsropet eller någon annan tidning hade uppgiften att referera ifrån detta oerhört mäktiga skeende med det kolossala tryck som här var ett faktum. Vad skulle vi ha tagit till oss, fångats av eller uppmärksammat? Jag ser det utifrån vår situation, inte utifrån de människors som var med under den här intensiva epoken. Det är väldigt svårt att hitta någon gemensam beröringspunkt i övrigt. Vad var själva grundorsaken till att detta hände hos dem som berördes? De måste ha varit väl förberedda, så att de kunde

bli kanaler, ett nerslagsområde för den helige ande. När detta hände så var upplevelsen som sådan överraskande och sensationell, men de var väl förberedda för den.

När vi kommer tillsammans i våra sammankomster, är vi mycket dåligt förberedda. Dessa tidningar som refererar från samtidens gudstjänster gör det på olika sätt. Någon betonar det

karismatiska elementet, någon annan det socialetiska och åter någon det rent teologiska, undervisande momentet. Några betonar etik och så är det fråga om polemik om fundamentalistisk eller liberal tro. Alltsammans är en oerhörd religiös mixtur som vi alla påverkas av i någon utsträckning. Medan vi är påverkade av alla dessa element, mer eller mindre, är vi opåverkade av Guds Ord. Eller det har i varje fall en jämförelsevis mycket liten genomslagskraft. Det heter: "Lå-

frågor. Den religiösa världen, tidningarna och media ställer också frågor. Och ger sina svar. En av de frågor som en andeutgjuten väckelse ställer är: förstår du vad du läser?

Den här frågan avslöjar kolossalitet mycket. För det första måste man räkna med att det finns en vetgirighet, en nyfikenhet att få reda på något väsentligt i sammanhanget. Det är också

så likvideras den eller avtrubbas. Till och med då vi möter gudstjänster som är rörelse och aktiviteter – action, så har vi en känsla av att de leder inte fram. De ger oss inte skäl att ställa sådana frågor att vi börjar ropa på hjälp och vägledning för att få klarhet i frälsningsfrågorna. Vi blir engagerade i och upptagna av helt andra ting.

Låt oss göra tankeexperimentet att tidningen Dagen gjort ett reportage från första pingstdagen i Jerusalem eller väck-

elsen i Filippi. Vad skulle ha varit viktigt, nödvändigt och värdefullt att informera läsekretsen om? Vad skulle Världen Idag ha fokuserat? Det säger oss en hel del inte bara om policy och image, det säger en hel del om själva inriktningen. Jag undrar vad som skulle ha blivit löpsedelsrubriker. Helbrägdagörelseundren? Något enskilt

exempel? Petrus skugga? Mannen vid sköna porten? Egendomsgemenskapen, tungotalet? Vad skulle de ha skrivit om? Och vad skulle ha fångat oss, som redan är så preparerade med så många idéer och föreställningar om allt annat än det som är sanning.

Lögner, halvlögner, propaganda, reklam, i religiös form eller profan. Det är detta som fångar oss. Vi kommer fyllda med allt detta vi mött genom tv och tidningar, lokalpressen och även den kristna pressen, utan att kanske på hela veckan ha umgåtts med Guds Ord. Och så ska vi döma och bedöma. Vi kanske inte ens haft en halv timme tillsammans med Herren Jesus i bön. Ändå ska vi ta ställning.

Den man vi nyss läst om och som ställde frågan "hur ska jag förstå", han satt faktiskt på resan från Jerusalem till sin hemstad och läste ur den skrift som förmodligen någon hade räckt honom. Om vi någon gång skulle vara ute på en jämförbar resa, så är det möjligt vi hade ett nya testamente gömt någonstans i resväskan eller handväskan. Men jag tror inte vi tar upp den och blir så fördjupad i den att vi varken hör eller ser något annat än vad som står där.

En väckelse skulle vara fullständigt förödande för all institutionaliserad kristendom, vilket namn den än bär.

ten Kristi ord rikligen bo ibland eder", ge utrymme för ordet, står det. Men vi kan inte påstå att detta i någon större utsträckning är fallet. Våra sinnen är så uppfyllda av allting annat, och vårt liv så oerhört fyllt med det jag menar är eller borde vara underordnat det övergripande, om vi ska låta Jesus få en chans, då han säger: söken först Guds rike

Han har en väldigt liten chans, för det är minimalt av hans ord i kristenheten idag. Minimalt av detta eviga, himmelska inflytande i våra förvirrade sinnen. Splittrade med avseende på intressen och engagemang samlas vi, och räknar med att var och en av oss ska få något som ska stimulera, entusiasmera och göra oss glada och lyckliga, harmoniska och funktionsdugliga.

En andlig väckelse, en riktigt, verklig andlig väckelse kommer från himlen, det är vi väl överens om, därom råder inga tvivel. Men bibeln talar också om andra företeelser som växer upp ifrån jorden och blir jätteträd. Det som bär himmelskt ursprung och himmelska kännetecken är den lilla stenen som kommer från himlen. Anden som faller från höjden. Man kan härleda ursprunget, och ursprunget bestämmer arten och kvaliteten. En riktigt gudomlig väckelse åstadkommer jordbävningssliknande omvälvningar. Men den ställer frågor. Riktiga och viktiga

oerhört intressant att se vad den här mannen fått sin lektyr ifrån. Vem hade lämnat denna skrift från Gamla Testamentet åt honom? Vem hade så ivrigt förmedlat en skrift åt denne vetgirige hedning, som omedelbart grep sig an att ta reda på innehållet. Han var mer upptagen med sin lektyrs innehåll än sällskapet han färdades med. Han var fångad av budskapet, en enorm gudagåva, som är förutsättningen för att vi ska kunna tillägna oss något. Han hade ett förstånd.

Vi lever i ett mediasamhälle. Vi ställer inte dessa frågor, därför att när vi kommer till sammankomsterna är vi så välpreparerade och ointagliga för Guds eget ord, så de frågor vi ställer är av en helt annan karaktär. Vi öser ur andra källor och har umgänge med helt andra människor och individer som inte är intresserade eller förstår vikten av att sprida och förmedla det som kanske betyder mer än något annat.

När träffade du och jag någon sist som var så ivrig att vägleda och hjälpa så att han stoppade ett nya testamente eller en traktat i vår hand? Det är sällsynt. Och när vi försöker mätta våra andliga behov genom att umgås med de gudstjänster som finns i radio, tv, osv, så har vi en känsla av att det inte väcker nyfikenhet att fördjupa sig i Guds Ord. Om det finns något sådant behov eller sådan längtan,

Och försöker under resan förvärva oss kunskap. För resten – hur skulle vi kunna göra det? Vi sitter inte bakom någon häst eller en åsna. Vi sitter vid bilratten och far genom landskapen i en fart där vi inbillar oss att vi har så bråttom att nu gäller det att komma fort fram. Lika bråttom har vi med allting, även när vi läser bibeln – om vi läser den över huvud taget. Lika bråttom har vi när vi har bönenmöte. Där är det fråga om att komma upp i varv snabbt. För att sen skruva av motorn och ägna sig åt annat...

Jag talar på det här sättet, därför att vi har skapat sådana förutsättningar att vi kommer snabbt fram. Det går väldigt sakta till himlen. Men väldigt snabbt till helvetet. Och vi kommer dit bekvämt. Vi låtsas som om vi är kristna, men lever som kvalificerade hedningar, ja, sämre än de. För bland dem finns det sökare, men många av dem som kallas Guds folk är färdiga. De vet allt, kan allt, fastän de knappt umgås med urkunden för tron. Det är dessa som ska presentera den kristna etiken i församlingarna. Det är de som ska vara salt och ljus i samhället. Vi har i realiteten gjort det omöjligt på alla punkter, och så länge vi blir jasägare eller passiviserade åskådare, så är vi inget annat än ett stort, jättelikt hinder för Guds verk. Därför är alla våra böner om väckelse kvalificerat skrymteri.

Det finns ingen som vill ha väckelse, för det skulle bli ödesdigert. Ödesdigert för kyrkorna och ödesdigert för samfunden.

En väckelse skulle vara fullständigt förödande för all institutionaliserad kristendom, vilket namn den än bär. Därför vi har lärt oss av den värld som omger oss hur man ska slå mynt av tingen. Här ligger grundorsaken till att Gud inget kan göra. Han vill, men han kan inte. Vi lever i en fruktansvärt allvarlig situation, inte bara för kristenheten, men för allt folk på vår jord.

Låt oss läsa i Apostlagärningarna, och börja studera den litet mera systematiskt, utan att isolera oss till enskildheterna, exempelvis mannen vid Sköna porten, eller något annat som är entusiastiskt. Vi ställer först frågan: vad är det Lukas intresserar sig för? Lukas är

inte personen Lukas bara, han är den penna som den helige Ande använder sig av. Det är faktiskt inte apostlarnas gärningar, utan den helige Andes gärningar. Denna text är tuktad. Det finns inga övertoner, lika litet som det finns någon slags svartmålning. Den är oerhört realistisk och saklig. Detta utflöde som möter oss i Apostlagärningarna har sin ursprungskälla. Det finns inga möjligheter till rationella förklaringar, det är ett överflödsliv genom den helige Ande. Ingenting tangerar propaganda eller reklam. Man har heller ingen känsla av att här finns specialintressen som renodlas eller underliggande och icke redovisade intressen, exempelvis ekonomiska. Eller att det skulle finnas något av karriär eller konkurrens.

Det är oerhört viktigt att konstatera detta, för allt som har dragning till sådana intressen som också finns i religionens värld, inte minst profitintresse, karriärintresse, konkurrensintresse, allt detta är besmittat och förorenat. Men denna skildring är fritt ifrån sådant, vågar jag påstå. Dessa klara och underbara gudomliga redogörelser ter sig synnerligen realistiska, för du märker att glädjen finns där, men ingen berusning och onykterhet. Beskrivningen saknar överord. Därför förstår vi att detta är tuktat av den helige Ande. Därför vågar vi kalla

var som ett regn som föll och som en eld som tändes. En kärlekens Golgataeld som fyllde hjärtana och sedan tog sig gestalt och uttryck i en ny gemenskap som är helt unik till sin karaktär. Om vi läser detta med ett öppet hjärta, känner vi att detta är inte tidsbegränsat. Det är tidlöst och evigt. Här möter vi den helige Andes mäktiga manifestationer och det tidlösa mönstret.

Jag menar inte schabloner och stela former, utan det tidlösa mönstret som följer med den ursprungliga uppenbarelsen, där inget är överlämnat åt slumpen, utan det ena passar väl till det andra. Det finns ingen disharmoni mellan det yttre och inre, mellan det liv som uttrycks av den form genom vilken det uttrycks. Oberoende av vilket område det gäller, om det är tillbedjan, offer eller mission, om det är gudstjänstliv eller församlingsliv, så är det ett utflöde och uttryck för en mäktig ande. Anden ger innehållet, men skapar också mönstret. Och mönstret bestäms inte av lokala eller samtida förhållanden, visst inte. Det är tidlöst. Hur kan jag uttrycka mig så, då det är så oändligt mycket som skiljer olika generationer från varandra med avseende på religion, kultur och andra förhållanden?

"Här ska inte lämnas sten på sten", sa Jesus. Men det var inte en negation. Vad Jesus ville poängtera var inte att

Många som kallas kristna menar sig veta allt, kunna allt, fastän de knappt umgås med urkunden för tron.

Apostlagärningarna för den helige Andes gärningar.

Den helige Ande vill riktigt ordentligt föra fram i ljust de hemligheter vi behöver känna till och ta del av för att uppleva den profetiska kraften som samtidigt finns i referaten. Det här är tidlöst, det upphör inte, det fortsätter på samma grund, på samma sätt och med samma verkan. "Då kom från himlen ett dån", står det. Det var alltså inte ett resultat av mänskliga ambitioner. Det

allt skulle bort. Han ville poängtera att det skulle komma något nytt, högre och bättre. Så länge vi är fixerade vid det som är – negativt eller positivt, om vi beundrar det eller vill ha det undanröjt, så kommer vi ingenstans. Vi måste vara klara med det som ligger bakom så totalt, att vi förstår att det är fråga om något nytt, som är så annorlunda till sin karaktär, att det spränger allt det gamla. Det är inte vi som ska slå sönder det, utan det nya spränger det gamla. Nytt

vin i nya läglar. När läglarna torkar in, så kan de inte längre förvara; det rinner bort, rinner ut.

Det behövs nya skinnläglar som kan vidga sig och ta emot mera med samma ursprung, samma kvalitéer, samma kännetecken. Det är inte vi som skapar för att tillgodose den moderna människans krav med moderna former. Det är definitivt ingen kompromiss med världen eller import från världen för att vinet ska kunna bevaras med mänskliga åtgärder.

bibeln så förtegen så att den undanhåller oss all information som vi skulle tycka var intressant. Vi skulle gärna vilja lära känna några av de nyandedöpta och höra om hur de började tala i tungor. Vi skulle gärna vilja se och höra berättas om något enskilt fall om hur någon blev befriad ifrån den förfärliga andemakt de var besatta av. Vi skulle gärna vilja se och höra någon berätta om sin helbrägdagörelse. Exempelvis mannen vid Sköna Porten. Det beskrivs, men vi får aldrig veta vem

alla de ting som påverkar människor i allmänhet – och Guds folk i synnerhet, skakande nog.

Den flod av andeutgjutelse som går rakt igenom kristenheten formar den till Antikrists brud. Den är karismatisk till sin karaktär – mycket karismatisk. Den är liberal med avseende på sin teologi och har verkligen kraft, men den avskyr korset. Därför har den ett sken av gudsfruktan. Den har kraft, men avskyr Guds kraft. Den är förförisk, den är förtrolande.

Där är en annan ande som förser oss med världens maktskrud och härlighet. Bibeln säger att allt kött är som gräs. Det saknar inte färg och inte heller natur. Det hör hemma i skapelsen och har likheter som är slående. Dess främsta kännetecken är att när anden faller, så vissnar det och försvinner, för det måste få sin näring och livskraft just av de ting

som är härskande och rådande i världen. Det finns andra kännetecken på denna Kains-religion. Det är förfärligt riskfyllt att tala om dessa ting, för då höjer man ribban och människor klagar över att de inte kommer över, därför kraven är så höga.

Under årtal har man ständigt sänkt ribban för att få många medlemmar, och så förändrat själva rekryteringsförutsättningarna. Man har sänkt ribban. Du behöver inte tro, bara du är allmänt god. Du behöver inte tro på någon jungfrufödsel. Du behöver inte tro på Jesu död och uppståndelse, bara du har kristen etik, har en vilja att göra gott. Då är du kvalificerad också till att bli äldstebroder. Du är kvalificerad till vad som helst, fastän bibeln säger att varje planta som inte planterats av Honom ska ryckas upp med rötterna.

Så talar man om en kärlek som ska befria. Där är förutsättningarna för bedrägeriet. Kärleken binder, den är sammanhållande som kittet. Den befriar aldrig. Den frigör aldrig. Man använder kärleken som ett universalmedel till allt. Den håller ihop, den är ett medel som ska åstadkomma enhet i ett släkte som är söndrat genom förbistring. Det är slutresultatet av deras eget arbete. Det är Babel vi ser. Och nu ska man i kärlek försöka kitta ihop det som ramlat sönder,

Vi får vårt moderniserade evangelium, men nödgas konstatera att det är ett annat evangelium.

Det måste till nya läglar, och dessa nya läglar är till sin karaktär lika gudomliga som Anden själv. Som andeutgjutelsen. Vi måste lära oss förstå hemligheten att då vi läser i Apostlagärningarna kan vi se var den helige Ande lägger betoningen, vad den framför och markerar viktigt och betydelsefullt.

I Jerusalem hände omvälvande ting efter pingstdagen. Massor av människor påverkades av intensiva nerslag med ett kolossalt tryck. Vi läser första och andra kapitlet av Apostlagärningarna; ser hur församlingen formas och utvecklas. Men det är förunderligt att i denna enorma skara av människor finns inte något exempel som betonas speciellt. Inte ett enda enskilt fall lyfts fram av tungotalarna. Vi får veta att en stor skara samlas, en stor skara lyssnar och en stor skara kommer till tro. Men icke ett exempel lyfts fram som skulle ha kunnat ge oss hjälp att förstå det stora som hände.

Det är väldigt viktigt för oss att förstå detta, så vi inte blir periferiska i vårt sökande eller blir offer för religiös desinformation. Inte ett enda fall av helbrägdagörelse eller andeutdrivning lyfts fram. Det nämns inget om någon som mötte Petrus' skugga och blev helbrägdagjord. Man skriver om det, men det är inget som fokuseras och lyfts fram. Varför är

han är, vad han heter. Det enda vi får veta, är att händelsen ägde rum. Sen beskrivs att ett stort antal präster kom till tro. Det är väl värt att veta. Det vore intressant att veta vilka de var, vilken bakgrund de hade och varför och hur.

En stor hop präster kom till tro och lät sig döpas. Ingen betoning av rabbinen här eller prästen där eller någon annan som hade framstående ställning i profant eller religiöst sammanhang och lät döpa sig. Där är bibeln tystlåten. Därremot talas om en stor hop präster.

Den helige Ande köpslår inte. Den helige Ande har inga gunstlingar och kompromissar inte. Där hjälper inte titlar och utbildning. Situationen då var radikalt annorlunda än vad situationen är nu. Det innebär inte att de yttre förhållandena är avgörande, det är bara det att vi har påverkats så av samtidens tänkesätt, av kulturlivet och det religiösa livet att vi ständigt lägger tonvikten på felaktiga ting. Tyngdpunkten lägger vi fel, och därför får vi vårt andedop – men med en annan ande. Vi får vår kristusbild – men det är en annan Kristus. Vi får vårt moderniserade evangelium, men nödgas konstatera att det är ett annat evangelium. Så är vi oförmögna till analys, att kunna definiera och pröva andarna. Det gör oss lättpåverkade och lättintagliga av

därför att Gud har trätt ner och underkänt dess verk.

Vi ser förfärliga misstag. Alla dessa tendenser till feminiserade män och maskuliniserade kvinnor. Babelförbistringens synliga frukter, där själva skapelseordningen har upplösts i sina inre beståndsdelar. Den värsta och mest ogudaktiga av alla idéer och filosofier som människan kunnat hitta på är folksuveränitetstanken, som vi också fått med in i det vi kallar församlingsgemenskapen, men som är en babylonisk föreningsgemenskap med religiösa kännetecken.

Vad är det vi känner igen? Jo, den där manteln från Sinears land som fick Akan på fall. Den där manteln av guld och silver som man har tagit hand om och gömt i centrum av sitt eget tempel, i centrum av sin egen tillvaro. Vad kristna människor sysslar med i vårt land är kvalificerat strunt, dekorerat med karismatiska utfästelser! Förnekelse!

Så länge frågorna ställs vet vi vad som döljer sig bakom frågan, personen, individen, intresset, avsikten. När man ställer frågan "Förstår du vad du läser" till en som sitter och är fullstän-

sina frågor? I Jerusalem fanns svar. "De som då tog emot hans ord lät döpa sig". Det var klara besked. Man sysslade inte med bisaker och oväsentligheter som i och för sig är sensationella och intressanta. Man sysslade med väsentliga ting. Frågan om vad man ska äta eller dricka kan vara viktiga, men det väsentligaste är: var ska jag tillbringa evigheten? Om inte förkunnelse och gudstjänstliv väcker frälsningsfrågan, då är själva förkunnelsen ett hot för själen.

Var skulle han ha fått svaret på frågan idag? I en dialog kanske om religiösa frågor. Fredsfrågor. Miljöfrågor. Ett samtal om jämlikhet och fred, hade förmodligen blivit resultatet. En religiös terapi som jag vill kalla; inte smörjelse, men smörja!

Men här fanns någon i bakgrunden som hade överlämnat en bibeldel åt hovmannen. Den som lämnat bibeldelen åt honom följde honom förmodligen med sina förböner. Detta ledde till ett förunderligt samordnande. Det fanns en öppen evangelist som hade hamnat i Filippi.

Apostlagärningarna talar om människor utan att lyfta fram exempel. Tänk vad sådant hade varit betydelsefullt för församlingen, att köra ut propaganda och reklam bland opinionen. Helbrägdagelser som inträffat. Förvandlade män-

Jag har under lång tid sysslat med ett bibelsammanhang som jag kapitulerar inför och konstaterar att det här är för högt att nå upp till. Det är själva inledningen till trons Höga Visa i Hebr 11. Vi läser det som om det skulle vara en tavla eller en video. Vi läser det som ett informationsmaterial för att vi ska lära känna vår egen bakgrund och historia. Men vi tycks inte förstå att detta är en verklighetsskildring, given åt oss så att vi inte överraskas när vi drabbas av samma sak. För det kommer vi att göra, om vi gör dessa människors upplevelser.

Vi ser hur lätt det är att avlövas och falla. Det ska inte mycket till förrän vi upptäcker tendensen till eftergift, kompromiss, anpassning. Ursäkerhet och undanflykter. Det är ett oerhört budskap som möter oss. Vi behöver verkligen inte gå någon annanstans än till oss själva för att hitta frestelserna, tendenserna. Därför manas vi med väldig skärpa och tyngd att ståndaktigt hålla fast. Härda ut. Det talas om hoppets bekännelse, och att intill änden bevara den första tillförsikten. Håll fast det du har, så att ingen tager din krona.

Inte är vi särskilt tacksamma för väckelsesignalerna. Inte särskilt tacksamma för förmånen och ynnesten att vara korsbärare i Jesu efterföljd. Vi har en oerhörd tendens att klaga, vara upproriska, hitta andra lösningar, gå andra vägar. Här kommer ordet som jag inte blir färdig med och som inte blir färdigt med mig.

Min rättfärdige ska leva av tro. Tolka det den som kan. Uppbyggas av tro, vara välsignad genom tron. Leva av tro. Leva i Guds rike och leva av hans frid.

Det måste tid till att ta emot och smälta. En sak är klar: det finns inga genvägar för någon.

Vad är det vi intresseras och fångas av? Självklart att Apostlagärningarnas skildring om pingstdagen är oerhörd. Det hade varit intressant om vi fått inblick i något enskilt fall. Och

forts sid 30

Det är lätt att frestas till kompromisser. Därför manas vi med väldig skärpa och tyngd att ståndaktigt hålla fast. Härda ut.

digt fångad av de heliga skrifterna, och får svaret "Hur skulle jag kunna förstå om ingen undervisar mig?", då är det en helig nyfikenhet, väckt av den helige Ande. Då är man ödmjuk och medveten, inte obstinat både mot Gud och hans tjänare som vill bära fram Guds Ord. Vad är frågan idag, och var är läraren som svarar och ger uppriktiga och ärliga svar? Vart skulle den där hovmannen ha tagit vägen idag för att få svar på

niskor. Man kunde riktigt ordentligt ha fokuserat omkring den där lame mannen. Men, nej: "Silver och guld, det har vi icke..." Och apostlarna begärde inte något av honom heller. Det var ingen fras. Det var en sann deklaration. Det gällde deras heder, men också Guds ära. Gud betjänar sig inte av propaganda, lögn och reklam. Gud är inte ens intresserad av vårt sätt att försöka skaffa medel till hans verk.

Första spadtaget i Palavé

Nu är arbetet i gång med att bygga upp ett nytt missionscenter i Palavé. Förutom den befintliga byggnad som redan finns på tomten, planeras ytterligare två byggnader; en för skolan och en för församlingens möten, kurser och läkarmottagning.

Berno Vidén rapporterar från missionsfältet i Dominikanska Republiken

Platsen där sockerrörsfälten tidigare sträckte ut sig kilometervis och där invandrad haitisk arbetskraft trängdes i små barackliknande byggnader inom den dåvarande arbetsförläggningen, har idag växt till ett mindre samhälle med fler än tio tusen invånare. Sockerrörsfälten är nedlagda men fortfarande är det haitierna som genom

sitt vardagsliv, sin historia och kultur präglar samhället. Fattigdomen är påtaglig och många familjer kämpar hårt för sin försörjning. Bland annat genom att sälja grönsaker och rotfrukter från det man lyckas odla fram på de små jordlotter man disponerar. En vanlig syn är haitiska kvinnor som bär omkring stora plastbaljor på huvudet

fulla med kläder, klädnypor, tvålar, tvättmedel eller vad man nu kan få tag på att sälja för att få in några pesos till dagens mat.

Övervägande delen av de haitier som idag lever i Dominikanska Republiken, gör det på grund av den extrema fattigdom som drabbat Haiti. De flesta är papperslösa och saknar dokument som kan ge

dem värdiga arbeten, skolgång, sjukförsäkringar etc. Flertalet av dessa familjer lämnade Haiti för flera decennier sedan, då man kom för att med machetesknivar skörda sockerrör, ett tungt arbete som ingen annan ville ha. Idag räknar man med att mer än en miljon haitier bor i Dominikanska Republiken.

Tidigare i år förvärvade Comunidad Maranata en tomt med ett mindre hus i Palavé. Förutom det redan befintliga hus som idag provisoriskt används för församlingens olika ändamål, byggs nu två nya byggnader; en för skolan och en för möten, kurser och läkarmottagning.

I mitten av september togs det första spadtaget och bygget är nu i gång. Det första som byggs, under ledning av Marceló, är en stor vattencistern, med plats för 27 000 liter vatten.

Hela projektet beräknas ta ca ett år och ge arbete åt ett tiotal personer med försörjningsansvar för ofta barnrika familjer. Tack vare gåvor som kommit in från olika håll, är idag mer än hälften av den totala beräknade kostnaden finansierad.

Första spadtaget på den nya tomten. Arbetet är redan igång. Fr v Elias, Zebastian, Nicholas och Marceló, tillsammans med ytterligare några arbetare.

Marceló vid gropen som grävs för att rymma den 27 000 liter stora vattencisternen.

Skolan är igång, med tydliga säkerhetsavskärmingar från bygget. Det här läsåret med 25 elever. De flesta av barnen studerar på förmiddagarna

är alltid välbesökta och under sommaren och hösten är det ett flertal grannar som har blivit frälsta.

Behoven är stora och vi

Stöd Maranataförsamlingens mission i Dominikanska Republiken PG 44 10 05-06

med kusinerna Veronica och Nahdja Vidén som lärare.

Eftermiddagsgruppen ansvarar Esther Castillo för och den består av barn med olika handikapp. För en av flickorna i den gruppen har vi fått veta att det är det bästa som hänt i hennes liv. På grund av sitt handikapp har hon aldrig tidigare fått gå i någon skola. Första dagarna satt hon mest och bara strålade och försökte "ta in" att hon faktiskt var en av alla elever i skolan. Hon kommenterade om och om igen helt överväldigad att hon nu hade skoluniform, att ryggsäcken var hennes, och att "nu har vi lektion, och sedan har vi rast, och då ska vi fikaoch sedan har vi lektion igen".

Flera kvällar varje vecka möbleras skolans samlings-sal om till möteslokal. Då möts Palavé-församlingen antingen till bibelstudier eller väckelsemöten. Mötena

vädjar till Midnattsropets läsare om förbön för församlingens mission i Dominikanska Republiken. Var även med och stöd arbetet ekonomiskt. *Sänd ditt bröd över vatnet, ty i tidens längd får du det tillbaka.* ■

Esther Castillo med fyra av sina elever, fr v Monitza, Niurca, Jason och Melany

Elever samlade på gården tillsammans med lärarna Veronica, Esther, Nahdja och Soila.

Väckelsemöte i den tillfälliga möteslokalen. Mycket folk kommer och under sommaren och hösten är det ett flertal grannar som har blivit frälsta.

Diskrimineringsdrama i Trondheim

"När grundvalarna upprivas, vad kan då den rättfärdige uträtta?" (Ps 11:3)

Jan Egil Hafsahl hade förra året en serie bibelstudier över ämnet "Den kristne och statsmakten". Dessa bibelstudier finns att läsa på Pilgrimsfolkets hemsida, och har varit tillgängliga att läsa där i snart ett år. När Pilgrimsfolket ville hyra lokal i Trondheim för att följa upp de tältmöten som hölls där sistlidna pingsthelg, så gick det bra att få hyra en lokal som finns till allmän uthyrning. Plötsligt blev den kvinna som hade ansvar för uthyrningen nyfiken på vilka det egentligen var de hyrt ut åt. Pilgrimsfolket? Hon fann deras hemsida, och började läsa och lyssna. När hon så kom fram till ämnet "Staten och det stora folkmordet", blev hon plötsligt rasande över att denne predikant kunde påstå att abort är folkmord. Hon ringde resolut från sin höga maktposition och förklarade att Pilgrimsfolket absolut inte fick komma och ha möten i deras lokal.

Pilgrimsfolket, som redan annonserat och förberett mötet, fick med för- enade ansträngningar tag i en annan lokal. Midnattsropet får säkert orsak återkomma till detta drama som vid tidningens pressläggning ännu pågår i Trondheim. Det är inte första gången Pilgrimsfolket, liksom Maranataförsamlingen i Sverige, drabbas av diskriminering på grund av att man vågar hävda vad Guds Ord säger.

Här följer ett avsnitt ur Jan Egil Hafsahls brandtal mot folkmord. Detta tal hölls hos Maranataförsamlingen i Stockholm, och publicerades under rubriken "Bibeln och det stora folkmordet" i MR nr 6 år 2007:

Jan Egil Hafsahl talar i ett av mötena i Trondheim.

-Abort är människosläktets uppror mot skaparen, mot hans skapelse och mot hans planer. Församlingen måste i detta fall tala med profetisk stränghet. Den profetiska strängheten i en församling är väsensskild ifrån den fariseistiska, däri- genom att vi ställer oss medskyldiga, och förkunnar nåd och förlåtelse mot dem som ångrar sig. När jag säger medskyldiga, menar jag inte att vi ställt oss lojala med själva aborten. Men detta att vi inte kunnat hejda eller tämja vår tids köp- och slängmentalitet, och den välfärdskarusell som är det moderna samhällets påfösare på sin väg in i dödens käftar.

Det finns en ha- och en kravmentalitet

som är verksam långt in i de kristnas led. Och en Mammongud som ständigt rekryterar nya tillbedjare. Den enda vägen ut ur eländet heter omvändelse.

Församlingens uppgift är tvåfaldig. För det första måste du och jag vara förkunnande i vårt framträdande. Vi måste våga säga att abort är ett brott mot Guds lag: Du ska inte taga liv. Men samtidigt måste vår förkunnelse vara alternativskapande. Vad menar jag? Det handlar inte om att bara tala om abort, men öppna våra hjärtan och hem för dessa som handlar i överensstämmelse med förkunnelsen. Jag är så trött på en hel kristenhet som sätter tummen ner

och säger fy för abort, men inte är redo att öppna hemmet eller församlingen för dem som har hamnat i en sådan situation att man behöver församlingens faderliga stränghet och moderliga kärlek.

Detta är vårt ansvar. Det handlar om beredvillighet. En blivande mamma eller en ung och osäker familj som inte ser någon annan utväg än abort, får inte mötas av fariséens fördömande, utan med den kristna församlingens utgivande kärlek, där oönskade barn kan bli välkomnade in i gemenskapen. Och det med tacksägelse. Måtte Herren hjälpa oss, att vi inte blir fariséer i vår nitälskan för san-

ningen, men blir den öppnade famnen i ett alternativ.

Det finns ett alternativ, det finns ett hem, det finns syskon, det finns fäder och mödrar som är redo att taga det ansvar som man själv inte tycktes kunna bära. Man säger i solidaritetens och i Jesu namn: jag ställer upp vid din sida. Herre, hjälp oss så att vi inte utvecklas till en fariseisk grupp, men till den öppna kärleken. Synd är fortfarande synd, men det finns en nåd, Gud vare lov, det finns en öppen kärlek som kan säga välkommen in i de heligas gemenskap. Där man har chansen på grund av Jesu försoningsdöd

och på grund av den kärlek som råder mellan syskonen kan få en ny start. Välkommen in i de heligas samfund.

Syskon, vi får inte tåga! Abort är världens största folkmord. Det sker varje dag. Som Russel sa: ett av staten och av överheten erkänt folkmord. Vi behöver resa oss upp i en oerhörd protest. Vi vill se ett annat liv, en annan gemenskap där inte döden får härja, utan där livet står i fokus. Det är den församlingsgemenskapen Gud efterlyser. Livets alternativ är Guds församling, den öppna famnen, de heligas gemenskap. ■

Yttrandefrihet endast för följsamma

"När grundvalarna upprivas, vad kan då den rättfärdige uträtta?" (Ps 11:3)

"Relationer mellan personer av samma kön är inte normalt." Så uttalar sig en hög politiker i Dominikanska Republiken. På frågan varför äktenskapet i konstitutionen bör definieras vara mellan en man och en kvinna, svarar samme man så här:

-Av den anledningen att idag så förändrar sig män till kvinnor och kvinnor till män. Jag uttalar mina kriterier helt enkelt; Det är inte äktenskap, oavsett hur du definierar det. Det är mot naturen, och det är inte normalt med relationer mellan personer av samma kön. Helt enkelt.

Artikeln publicerades i en av landets största tidningar och togs emot utan några större protester. Försöker tänka mig in i situationen om en svensk riksdagsledamot skulle följa sin inre övertygelse och i fri demokratisk anda uttrycka en annan åsikt i frågan än den politiskt korrekta. Vilket ramaskri det skulle bli, med krav på avgång, uteslutning ur partiet etc.

Att Litauen nu går ut och öppet varnar för vilka fruktansvärda konsekvenser

en homosexuell livsstil medför, har blivit för mycket för svenska politiker. *"Sverige måste stoppa..."* lyser rubriken i SvD. På samma sätt som man med ojusta metoder tvingat igenom förödande lagar i Sverige, vill man nu i egenskap av EU-ordförande med pekpinne och repressalier hindra ett annat lands demokratiskt lagliga rätt att utifrån sunt förnuft rösta igenom lagar som går emot svenska politikernas intressen. Ta bara det här motsägelserfulla argumentet, där SvDs debattörer varnar om yttrandefrihet, men bara för de som är följsamma:

-Yttrandefriheten, rätten till information, mötes- och föreningsfriheten och rätten till frihet från diskriminering på grund av sexuell läggning är några av de rättigheter som hotas.

Guds ord, grunden för flertalet nationers lagstiftning, är ännu mer klarsynt än Litauens parlament. Där talas om att homosexualiteten och andra perversa relationer är en konsekvens av att man trots bättre vetande vänt Gud ryggen och i sitt högmod upphöjer det

onormala till norm:

-Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade. --- Därför priggade Gud dem i deras hjärtans begärelser åt orenhet, så att de med varandra skändade sina kroppar. De hade ju bytt bort Guds sanning mot lögn och tagit sig för att dyrka och tjäna det skapade framför Skaparen, honom som är högtlovad i evighet, amen. Fördens skull gav Gud dem till pris åt skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga umgänget mot ett onaturligt; sammalunda övergävo ock männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes i lusta till varandra och bedrev styggelse, man med man. Så fingo de på sig själva uppbära sin villas tillbörliga lön. Och eftersom de icke hade aktat det något värt att taga vara på sin kunskap om Gud, gav Gud dem till pris åt ett ovärdigt sinnelag, till att bedriva otillbörliga ting. ■

(Saxat ur Berno Vidéns blogg berno.se)

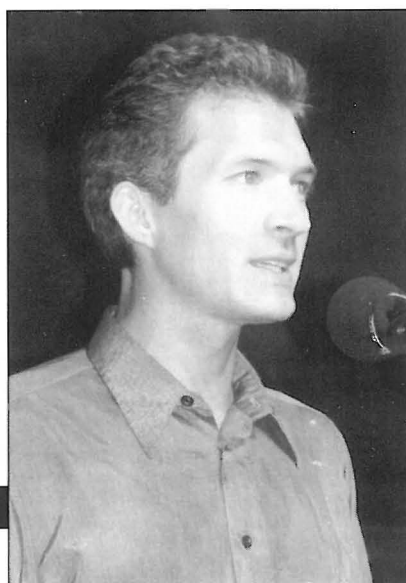
Förvaltare

Alla val vi gör i våra liv får sina konsekvenser. Väljer vi att leva i orättfärdighet kommer rättfärdigheten förr eller senare att kräva ut sin rätt. Vi kan surfa oss genom livet, alltid välja den enklaste vägen och bara tänka på vårt eget bästa. Men detta har också sitt pris.

I Petrus' första brev ger aposteln oss en uppmaning att helga Kristus som Herre i våra hjärtan. Att helga är att avskilja för en bestämd uppgift. Petrus manar oss att avskilja våra hjärtan åt Kristus, och låta honom vara Herre över våra liv. Problemet är ofta att vi låter så många andra herrar få styra och leda oss. Jesus blir en bland många andra som vi ägnar vår tid och våra krafter åt. Sök Guds rike först, har kanske inte alltid blivit vårt motto i tiden, snarare tvärt om, vi sköter vårt eget liv först, och om det blir lite tid kvar, så låter vi Jesus få den. Jesus vill vara enväldig härskare i sitt rike.

Jesus säger själv om Guds rike i Lukas 17 att det inte är ett rike som man kan se med sina ögon. Inte ett synligt rike av denna världen, men Guds rike är invärtes i er. Vi är en del av Gudsrikets territorium om vi låter Kristus vara kung över våra liv, och låter honom sitta på vårt hjärtas tron. Kristus delar inte plats med någon annan. Ingen kan tjäna två herrar, säger Jesus. Antingen kommer han att hata den ene och älska den andre eller också hålla fast vid den ene och inte bry sig om den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon.

Vi äger ingenting i denna världen. Vi är endast förvaltare av det Gud har givit. Nakna kom vi in i världen och lika nakna kommer vi att lämna den. Under tiden vi lever här på jorden har vi fått något att förvalta. Några har fått mycket och andra mindre, men frågan är hur vi sköter vårt

Vi är inte här för att
eller andra människor
förverkliga Kristi her
vilken är församling

Bibelstudium av Samuel Hafsahl

förvaltare. I Jesu liknelse i Matteus 25 läser vi om en man som skall resa utomlands. Han kallar sina tjänare till sig och lämnar sin egendom åt dem. Den ene tjänaren får fem talenter, den andre två och den tredje får en talent. Var och en efter sin förmåga. Gud förväntar sig ingenting utöver det vi klarar av. Men han förväntar sig trohet i det vi har fått att förvalta.

Tjänaren som får de fem talenterna går genast och förvaltar dem och tjänar fem talenter till, så gör också han som får två. Han som får en talent gräver ner den i marken och gömmer sin herres pengar därför att han är rädd för honom. Efter en lång tid kommer dessa tjänares herre tillbaka och kräver redovisning. Det är räkenskapsdag; hur har man förvaltat sin herres egendom? Herre, fem talenter överlämnade du åt mig, säger den förste tjänaren, nu har jag tjänat fem till. Bra, du gode och trogne tjänare – gå in i din herres glädje! Vad har vi gjort med de möjligheter Gud har givit oss?

Alla val vi gör i våra liv får sina konsekvenser. Väljer vi att leva i orättfärdighet kommer rättfärdigheten förr eller senare att kräva ut sin rätt. Vi kan surfa oss genom livet, alltid välja den enklaste vägen och bara tänka på vårt eget bästa. Men detta har också sitt pris. Har vi hela livet vistats i första klass på välfärdens kryssningsfartyg, kommer så småningom uppgörelsens timme då kalaset skall betalas. Den resan blir inte gratis. Jesus går ännu längre och säger att varje onyttigt ord som en människa talar skall hon stå till svars för på domens dag. Men är vi inte frälsta av nåd? Har inte Kristus tagit all vår synd på sig, och är inte ingången till himmelen öppnad av Guds kärlek mot oss genom Jesu försoningsverk? Är vi inte fria från gärningarnas väg? Allt detta är sanning. Guds barn är vi av bara nåd, men vi talar inte här om vad vi är, utan vad Gud vill göra oss till – kärll användbara i hans tjänst. Antingen förhårligar vi Gud genom våra liv, eller

ap

leva ut våra egna
ors tankar. Vi skall
mlighet i tiden,
en.

också vanäras vi honom. Korset och uppståndelsen med honom är början till ett nytt liv, där Kristus lever i mig (Gal 2:20). Hans liv - inte mitt.

-Vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande? Ni tillhör inte er själva. (1 Kor. 6:19)

Jesus förklarar för oss lärjungaskapets pris då han säger att den som inte tar sitt kors och följer mig är mig inte värdig.

-Den som finner sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull skall finna det. (Matt 10:38)

Att följa Jesus har också sitt pris, men det är för denna tiden, och inte för evigheten. Ty

-vår nöd, som varar ett ögonblick och väger lätt, bereder åt oss på ett oändligt rikt sätt en härlighet, som väger tungt och varar i evighet. (1 Kor 4:17)

Ty

-all nåds Gud, som har kallat er till sin eviga härlighet i Kristus, han skall upprätta, stödja, styrka och befästa er, sedan ni en kort tid har lidit. (1 Pet 5:10)

Vi är inte här för att leva ut våra egna tankar, eller andra människors för den

sakens skull. Vi skall förverkliga Kristi hemlighet i tiden, vilken är församlingen. Att få lida med Kristus är vårt glädjeämne, ty då skall vi också få jubla av glädje när han kommer i härlighet. Saliga är vi om vi hånas för Kristi namns skull, ty härlighetens Ande, Guds Ande, vilar över oss. (1 Petr 4:13)

Till korinterförsamlingen skriver Paulus om vårt byggnadsverk som kommer att provas. Den dagen kommer då livsverket skall revideras. Vilket material har man använt? Har vi byggt med trä, hö och halm; sådant vi kan åstadkomma i egen kraft, det som förhärmligar oss själva? Ett bygge av trä kan nog bli stort och väldigt, men frågan är om det består eldsprovet. Att söka guld och ädla stenar kostar. Ett andligt verk kräver överlåtelse. Guldet måste luttras, ädla stenar finns inte överallt.

I sändebrevet till Sardes läser vi om dem som skall få vandra med Kristus i vita kläder, de som är värdiga. De är endast några få. Över kung Belsassar på profeten Daniels tid skrevs orden: mene, mene tekel u-farsin. Rättegången var över, domen var fastställd; Du är vägd, men funnen för lätt. Riket blev taget ifrån honom. Gå in i din herres glädje, var budskapet till den trogna tjänaren, men tjänaren som grävde ner sitt pund fick ett förskräckande budskap: *"Du onde och late tjänare"*. Kasta honom utanför. Där skall vara gråt och tandagnisslan. Han skall gå miste om lönen, är Paulus vittnesbörd över den, vars livsverk brinner upp.

Det finns så många som vill lägga beslag på vår tid, våra möjligheter och på våra resurser. Vem skall vi tjäna, Gud eller Mammon? Vad skall vi bygga, tidens byggverk eller en boning åt Gud? Vem skall få vår tid? Vi kan ägna den åt oss själva, i ett egocentriskt självförverkligande, eller vi kan brinna ned för Herren. Helga Kristus som Herre i edra hjärtan, är Petrus' inträngande förmaning. Samla inte skatter på jorden, där mott och mal förstör och där tjuvar bryter sig in och stjälar. Vi kan ha alla våra ursäkter, goda eller mindre goda, för att handla som vi gör. Människor kan vi nog rättfärdiggöra oss inför, men hur svarar vi vår uppdragsgivare? Han som förnedrade sig, gick ända in i döden för att frälsa din själ. Skall vi stå med skam inför vår

Mästare? Vi hade inte tid att gå ut med evangelium, det var så mycket annat som fick prioritet.

Gud talar till sitt folk genom profeten Joel om en tid som har gått. Det som gräshoporna lämnade kvar, åt gräsgnagarna upp, vad gräsgnagarna lämnade kvar, åt gräsbitarna upp, vad gräsbitarna lämnade kvar, åt gräsätarna upp. Alla dessa andra intressenter som har fått all vår uppmärksamhet. Fältet är ödelagt, marken sörjer, ty säden är förstörd. Det nya vinet har torkat bort, och oljan har sinat. Stå med skam, ni jordbrukare, jämrare, ni vinodlare, över vetet och över kornet, ty skörden på fälten är förstörd. Det blev inget kvar av allt arbete som lagts ner. Säden blev sådd, men bara gräshoporna blev mättade. Man strödde ut sin säd, men bara gräsbitarna blev nöjda. Det blev inget bestående resultat.

Det kan finnas en tid som har gått, och val man har gjort, som kanske inte alltid var för Guds rikes framgång. Den förlorade tiden får vi inte tillbaka. De valen kan vi inte ändra på, men Gud talar åter genom profeten om en tid som skall komma, då han skall gottgöra de årsgrödor som gått förlorade. Då han skall utgjuta av sin Ande och ta sin boning i människors hjärtan. Vi kan välja att kröna Kristus till Herre i våra liv, låta hans Ande få bo i oss, ge våra liv i hans tjänst.

-Ni som är rika, gråten och jämnren eder; ni har samlat eder skatter i de sista dagarna, levtt i lyx och överflöd på jorden. Ni har gött eder av hjärtans lust på slaktedagen, är Jakobs allvarliga ord till församlingen. Men med en herdes kärleksfulla röst talar han om en framkomlig väg, ett hopp för pilgrimen; Var tåliga och styrk era hjärtan, ty Herrens ankomst är nära. Jordbrukaren ser fram mot att jorden skall ge sin dyrbara skörd och väntar tåligt på höstregn och vårregn.

Det finns människor som har gått före oss, som i stort tålmod har uthärdat lidandet, de har utkämpat sin kamp, stafettpippen är överlämnad åt oss.

-När vi alltså har en så stor sky av vittnen omkring oss, låt oss då lägga bort allt som tynger, och särskilt synden som snärjer oss så hårt, och löpa uthålligt i det lopp som vi har framför oss. (Heb 12:1)

Striden är inte avslutad än. Natten har inte kommit, det finnes fortfarande tid att verka, tid att bygga Herrens hus. ■

-IDAG är frälsningens

Tältmötesreportage från sommaren 2009

Ulla Näsholm

NU är den välbehagliga (lägliga) tiden, säger bibeln. Pilgrimsfolket i Oslo och Maranataförsamlingen i Stockholm har förstått Jesu kallelse och maning att det hastar med skörden.

De bestämde sig för att göra gemensamma satsningar och tillsammans i torg- och tältmöten ropa ut försoningens budskap: Låt försona er med Gud!

Under Maranataförsamlingens i Stockholm sommarkonferens 18-26 juli var det väckelsemöte varje kväll. I närheten av Solvalla travbana och på mer eller mindre gångavstånd till Bromma flygplats, kämpade Pilgrimsfolket från Norge och församlingen i Bällsta missionscenter, trons

goda kamp som burit frukt både i människors frälsning och de troendes uthållighet och vilja till fortsatt efterföljelse och tjänst

Sommarkonferensen var allvarlig och rannsakande när gäster och förkunnare från skilda håll, delade Ordet

till en utvidgad kunskap på efterföljelsens väg.

På kvällarna var det väckelse- och befrielsemöte och många sökte förbön till frälsning och förnyelse.

Se vidare i tidningens spalter där vittnesbörd och förkunnelse från konferensveckan är med.

Tältmöten i Rålambshovsparken 8-16 augusti

Norrmän och svenskar kämpade trons goda kamp iklädda Andens vapenrustning. Det kändes som en proklamation och utmaning av en tid med seger över ondskans andemakter på ett nytt och avgörande sätt.

Jesus Kristus är konung var mottot för konferensen, och han var det i tältmötena och han är det för sitt folk; nu och i framtiden!

Det gamla cirkustältet med stjärnor i det mörkblå taket fick ännu en gång tjäna som bas och högkvarter för dem som var med och drev främmande härar på flykten så människor kunde befrias till sant lärjungaskap och lotsas in i församlingen, som ju är sanningens stödjepelare och grundfäste. (1917 övers övers.)

Gästade var Åse och Stig

Med sång, traktater, affischer och samtal blev torget en plats där många människor nåddes av en hälsning.

Evangelium ljuder över Sergelarkaden!

dag

Andreasson, broder Henry, Mikael Hafsaahl, Paulus Eliasson, tillsammans med en hel grupp från Pilgrimsfolket i Norge. En hel skara från Djurås i Dalarna, kom och proklamerade evangelium i vittnesbörd och sång.

Berno Vidén Dominikanska Republiken samt församlingens övriga bröder; Tage Johansson, Hans Lindelöw, Robin Widén, Emanuel Johansson och Roger Lindroos ledde sommarens kampanjer.

Hela Rålambshovsparken, torg och gator var också platsen för kulturella begivenheter – det var kulturvecka i stan.

Ibland kunde det kollidera då ljudvågor från olika håll stötte samman. Budskapen var många, liksom människorna som drev omkring i parkområdet under de fina sensommarskvällar och dagar man ville ta vara på.

Youngstorget Oslo 26-30 augusti

"A new generation.." Sången ekade ut över torget. En ny generation förmedlade evangeliets budskap i tal, vittnesbörd, predikan och förkunnelse.

I det låga mötestältet där ljuset kom in genom det som påminde lite om kyrkfönster,

samlade Pilgrimsfolket, Oslo människor för att de skulle höra och förstå att bara genom Jesus Kristus kan människor uppleva försoning med Gud, sin Skapare.

Det var kraft och överbevisning i sången. Unga och äldre från maranatafolket i Stockholm förstärkte den

I Tältet på Youngstorget i Oslo.

I Särilaregn finns en oerhörd sångskatt bevarad.

Sommarmarknaden fick uppmuntrande besök.

norska skaran både i sång, musik och förkunnelse. Ett "ÖS" som bar tal och toner vida omkring.

På torget fanns ännu ett tält och båda hade fått tillstånd att förmedla ljud och en kväll blev det krock mellan det evangeliska mötet och showbusiness kulturella uppvisning.

Basarer, stånd med allt från frukt, smycken och kläder bjöd ut sina varor. Många flanerade runt då vädret var gynnsamt och något färre när det drog ihop sig till regn.

Jan Egil Hafsahl leder Pilgrimsfolkets arbete. Tillsammans med sin familj och en växande grupp av familjer och ensamstående yngre och äldre verkar de på ett intensivt sätt för att förmedla evangelium.

De arbetar hårt och mycket. Ordning och disciplin gör att de kan ha en enkel livsstil och förmedla stort överskott till mission.

De har ett omfattande arbete på flera platser i Rumänien med utgångspunkt från staden Arad.

Till tältet kom, förutom normän och svenskar, rumäner, spanska- och engelsktalande från många länder – det är fortfarande semestertid och sommarliv och det gäller att ta vara på det sista av sommarens upplevelser.

Tiden är kort. Domen över att människor förkastat Gud och hans bud vilar över mänskligheten och det gäller att ta vara på tiden och skynda för att ge människor Guds erbjudande om frälsning. Måhända var det sista gången budskapet om nåd och frälsning kunde förmedlas så öppet och fritt. Men - IDAG är frälsningens dag! ■

I storstadens mitt!

Text: Barbro Schröder

Storstadens puls i augustivärmen, bilköer där man tittar på klockan – snart 18.00. Trafiken rör sig långsamt mot infarten och betalstationen i Stockholm. Och där ser man tältet mitt i parken – i storstadens mitt!

Det myllrar av folk i parken; stor och liten, många pensionärer, andra idrottande, lekande.

Det är alltid en upplevelse med tälmmöten, och även om vi i Maranataförsamlingen har haft det varje sommar i årtal, så är det en spänning. Lång tid har vi burit på dessa möten upp till Gud i våra böner och nu kommer bönesvaren.

Första mötet strömmar folk till. Många är troende, andra nyfikna. Sång, vittnesbörd, predikan. Folk

lyssnar. Många utanför tältet. Det levande Ordet går ut, det som bär frukt i hjärtan som tar emot det. Jag ser ut över mötespubliken varje kväll, och tänker att det är en skara evighetsvarelser. En dag ska vi vara tillsammans hos Jesus. Underbart! Men de som inte tar emot erbjudandet om evigt liv?

-Den stund kommer, ja, den är nu inne, när de döda skall höra Guds Sons röst, och de som hör den skall få liv. (Joh 5:25)

Människor som inte tar emot Jesus är ju döda i sin ande, men de kan få det eviga livet som fortsätter i himlen när kroppen slutar fungera.

Tänk vad himlen gläds över alla dem som i varje möte fick uppleva frälsning, förnyelse och andedop! Många deltog

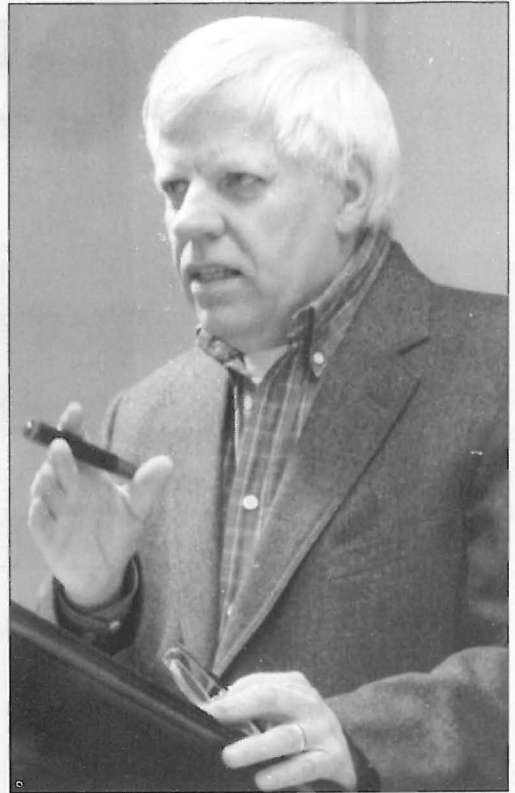
dygnet runt. I tältvakten, förbönen och med att se till att allt fungerade. Förutom församlingens vittnen deltog en skara från Djurås i Dalarna med levande sång och vittnesbörd. Ingen var oberörd. Oväntat besök från Finland och Tyskland var uppmuntrande, samt broder Henry och andra tillresande vittnen. Ja, så har Guds frälsningsbudskap gått ut till en föruttnad värld av "saltat" vittnen. Om inte maten får salt, ruttnar den, och ingen kan äta den. Så är det också med oss. Om vi delar ut osaltad, ruttan mat så dör folk, men om vi har salt i oss och verkligen är ljus i världen, då ser folk att det finns hopp och liv! ■

I tältet i Råambshovsparken.

Göra Guds vilja

Bibelstudium av Tage Johansson

Jesus lärde sina lärjungar att de skulle bedja *"Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen"* Matt 6:10

I himlen sker Guds vilja till fullo. Allt andas av glädje och harmoni i himlen, därför att Guds vilja råder där. Allt som sker där är ett uttryck för den energi av kärlek som finns där. Också här på jorden kan vi få uttrycka vår kärlek till Gud genom att göra hans vilja. Gud skapade människan för att hon skulle leva i ett förtroligt förhållande till honom, att i kärlekens fria vilja göra hans vilja. Jesus frågade Petrus, *"...älskar du mig, så fød mina lamm..."* o.s.v.

Det största och viktigaste för oss medan vi är här i tiden är att få göra Guds vilja enligt det lopp han har bestämt för oss som individer. Paulus skriver till Timoteus i ett av sina sista brev, *"jag har fullbordat mitt lopp."* Om David heter det i Apg 13:36 att han tjänade Guds vilja i sin tid.

Guds ord vägleder oss till de erfarenheter som är nödvändiga för att Guds vilja på ett fullständigt sätt får ske. Vi skall stanna inför tre nödvändiga punkter

1. Överlåtelsen av vår kropp till att vara Andens tempel för en andlig tempeltjänst.

Jesus som är vårt stora föredöme gjorde i allt sin Faders vilja. Man kan säga att han vandrade och levde i den. När tiden var inne att han skulle börja sin verksamhet, kom han till Johannes vid Jordan för att genom sitt invigningsdop ställa sitt liv till Guds förfogande. I profetian heter det om honom *"...en kropp har du berett åt mig..."* *"Se jag har kommit, Gud, för att göra din vilja"* Heb 10:6,7.

Det första steget är att göra som Jesus gjorde, överlämna sin kropp åt Gud för att göra hans vilja, eller som Paulus förmanar i Rom 12:1, fram-bära vår kropp som ett heligt offer åt Gud. Det räcker inte att Kristus har köpt oss åt Gud. 1 kor 6:20. Vår kropp skall också genom den fria viljan överlämnas åt Gud. Antingen använder vi vår kropp, som egentligen är hans, till egna syften, eller så tjänar vi Guds vilja med den.

Vår attityd till denna sanning är avgörande. Paulus för sin del ansåg sitt liv inte vara av något värde för sig själv. *"Jag vill endast fullborda mitt lopp och den uppgift som jag har fått av Herren Jesus."* Apg 20:24

2. Den helige Ande vår hjälpare

När Jesus steg upp från invigningsdopet, kom den helige Ande över honom, inte bara för att uppfylla honom, men också för att bli den drivkraft som utförde Guds gärningar i honom. Genom Anden bodde och utförde Fadern sina gärningar i sonen, därför säger Jesus *"Fadern förblir i mig och gärningarna är hans verk."* Joh. 14:10

Efter att Jesus hade fullbordat sin jordiska gärning och satt sig på Guds högra sida i höjden, upprättades ett likadant förhållande beträffande Guds gärningar på jorden. Sonens gärningar utfördes i hans utvalda redskap när Jesus sände Anden. *"...ty av det som är mitt (Jesus) skall han (Anden) ta."* Alltså: Guds gärningar i Sonen genom Anden, och Sonens gärningar i hans utvalda genom Anden.

3. Bönens betydelse när vi gör Guds vilja.

Hade gudsmannen Josua frågat Gud först, hade han inte blivit bedragen av människors list. Det står *"...men frågade icke Herren"* Jos 9:14. När man bad och fastade i Antiokia fick man erfara genom Anden vad Gud ville i det fortsatta arbetet. Apg. 13:1.

När man läser väckelsehistoria säger samstämmiga uppgifter oss att i väckelsetider var det mycket vanligt att både predikanter och andra oftast gick upp tidigt på morgonen för att vara i bön några timmar innan man gick ut i vardagen. När detta blev försummat kunde man konstatera att de dagarna blev det nästan inga andliga resultat. Jakob skriver till sina vänner *"...ni har inget därför att ni inte ber."* Jak 4:2. Genom bönen förnyas vårt sinne så att vi kan pröva vad som är Guds vilja, det som är gott och fullkomligt och som behagar honom. Rom 12:2. Paulus bad så här.

-Vår bön är att ni skall uppfyllas av kunskap om hans vilja, med all andlig vishet och insikt, så att ni kan leva värdigt Herren och i allt behaga honom, när ni bär frukt i alla slags goda gärningar och växer till i kunskapen om Gud. Kol 1:9,10 ■

Jesus Komm

Midnattsropet har förmånen att här få publicera en riktig Maranatasång, skriven och ofta sjungen av broder Ulf Östeby i Karlskoga. Han har större delen av sitt liv tjänat Herren som vittne. Det är en verklig upplevelse

att höra honom spela cittra eller dragspel, och sjunga både gamla och nya sånger, födda från ovan.

Då MR ännu inte haft tillfälle att presentera broder Östeby för våra läsare, ringde red upp honom, och frågade hur just denna "EU-sång"

kom till för ett antal år sedan. Och denne Herrens trubadur berättar i telefonsamtal att han först fick melodin.

-Sedan började pusselbitarna falla på plats, säger Ulf. Han har ända sedan sin ungdom fascinerats över bibelns förutsägelser om vad som ska ske i den yttersta tiden. Han skrev ner vers efter vers om det profetiska skeendets både positiva

Copy of Jesus kommer ("EU-sången") A

Ulf Östeby

Je - sus har be - skri - vit tyd - ligt och klart Lä - get i vår värld vid hans

an komst. Al - la pro - fe - ti - or upp - fylls nu med fart.

Vi får mö - ta Ho - nom snart! Je - sus kom - mer, hal - le -

lu - ja! Vi ska änt - li - gen få se kung - ars Kung, vår Fräl - sa - re Ä - ra

va - re Gud i höj - den! Snart vi må - let när som seg - ra - re,

EU-

Jesus har beskrivit tydligt och klart läget i vår värld vid hans ankomst alla profetior uppfylls nu med fart vi får möta Honom snart!

Kör: Jesus kommer, halleluja!
Vi ska äntligen få se
kungars kung, vår Frälsare.
Ära vare Gud i höjden!
Snart vi målet når som segrare

Laglöshet går fram med väldiga kliv
kärleken blir sval hos de flesta
om du vill bevara värmen i ditt liv
hjärtat helt åt Jesus giv!

Folkslag och familjer hatar varann'
fast de förr var fredliga grannar.
Bakom Bryssels murar möts nu
maktens män:
Romarriket byggs igen.

Från all världen flygs nu judarna herr
som Jesaja sexti beskriver.
Fiender, som tågar mot Jerusalem,
flyr, när bina jagar dem!

er!

och negativa ting.

-Jag har alltid upplevt ett ansvar att påminna om att Jesus kommer tillbaka, och lyfta fram bibelns klara budskap att han först hämtar sin församling, förklarar sångförfattaren ivrigt.

Och här presenteras "EU-sången", med både text och melodi. Den kan tjäna till väckelse, frälsning och tröst där den blir sjungen!

ången

Svält och stora skalv på ort efter ort.
Mänskan själv har skövlat naturen.
Här blir hett, när inom kort vi
skalat bort
det ozon-skikt Herren gjort.

Bibeln översätts och sprids till
vart folk.

Ordet följs av under och tecken.
Människor i stängda stater förs till tro
genom bön och radio.

Stressen är mot många kristna ett hot.
Andra slumrar självgoda, lata.
"Hör, hur Herren kallar: "Kom till
korsets fot
Helig Ande tag emot!"

Trösta nu varann med dessa ord
Jesu röst ska väcka de döda.
se 'n ska vi tillsammans lyftas
upp från jord
hem till Himlens bröllopsbord.

Kör: Jesus kommer, halleluja!
Vi ska äntligen få se
kungars kung, vår Frälsare.
Ära vare Gud i höjden!

Ellen Almsbakken har lagt ner vandringsstaven

Ellen, vår kära syster i Herren, har fått hembud. Då Jan Egil och jag flyttade hem till Norge efter några år i Sverige, mötte vi Ellen. Från första stund blev det en speciell kärlek mellan oss.

Vi hade en vision om ett nytestamentligt församlingsliv, och detta vann gensvar i Ellens hjärta. Från Menigheten Pilgrimsfolkets spåda begynnelse var Ellen med, och på bönen armar har hon burit väldigt mycket av församlingens liv.

Hon var en bönesjäl, och otaliga är de böner hon har sänt till himmelens Gud. Speciellt barnen och ungdomarna i församlingen låg på hennes hjärta. Hon var så lycklig då hon fick se dem växa upp, och ta sitt ansvar i församlingens liv.

Ett annat fält var missionen. Det var en stor upplevelse för henne då hon vid sin 80-årsdag fick en resa till vårt missionsfält i Rumänien.

Där fick hon se den sociala nöden, och den andliga fattigdomen på nära håll, och detta släppte henne aldrig. Men för Ellen var det otänkbart att bara se nöden, och så resa hem för att glömma. Nej, hon satte igång, och fick andra med sig, med att sticka och väva, sy och baka kakor, och så ordnade hon försäljning, och det var stora medel hon på det sättet skaffade fram till missionsarbetet.

Här i storfamiljsgemenskapen, där Ellen bodde i över 20 år, fick vi stor glädje av hennes arbetsinsatser. Hon tjänade Gud med hela sig, och var alltid villig att ta i där det behövdes.

Hon hade hela livet detta hopp i sig; att Jesus kommer. Hon ville helst uppleva uppräckelsen, inte gå genom död och grav. Men ännu var inte nådatiden slut, och hon fick lägga ned sin vandringsstav, men hon hade sin tröst i detta bibelord:

-Bröder, vi vill att ni skall veta hur det förhåller sig med dem som har insomnat, så att ni inte sörjer som de andra, de som inte har något hopp. Eftersom vi tror att Jesus har dött och uppstått, så tror vi också att Gud skall föra fram dem som insomnat i Jesus tillsammans med honom. Vi säger er detta enligt

ett ord från Herren: vi som lever och är kvar till Herrens ankomst skall alls inte komma före de insomnade. Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord. (1 Tess 4:13-18)

Vi lyser frid över Ellens minne.

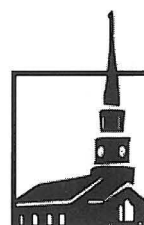
Lill Hafsaahl

Den ofelbara kyrkan

-ett dilemma för den moderna ekumeniken

Analys av Stig Andreasson

Den ofelbara kyrkan. Del 1.

Den ekumeniska önskedrömmen

Det stora hindret för den kristna trons framgång i världen anses idag vara kyrkosplittningen. Globalt sett är den officiella kristenheten uppdelad i tre stora fraktioner; den romerskkatolska, den ortodoxa och den protestantiska. Hur skall dessa kunna förenas till ett? Ekumeniska optimister menar att lösningen måste vara att alla erkänner alla och gör en syntes av alla teser och antiteser som skrivits under historiens många lärostrider. Ja, varför skulle detta vara omöjligt? Det har ju faktiskt hänt att flera kristna samfund ingått förbund med varandra och gjort gemensam sak i missionsarbete och evangelisation. Men märk väl att i de fall då en sammanslagning av kristna samfund har skett, då har det varit mellan parter som betraktat varandra som systerkyrkor på ungefär samma nivå. Saken ter sig annorlunda för ett kyrkosamfund som anser sig ha ett ofelbart läroämbete och som proklamerar sig själv som absolut ensam bärare av den fulla sanningen. Ett sådant totalitärt kyrkosamfund kan givetvis bara tänka sig kristen enhet på ett villkor. Det är att alla övriga enhetssträvar underkastar sig det påstådda sanningsmonopolet.

Idag drömmer många evangeliska kristna i vårt land om en alltomfattande framtida enhet, där både den romerskkatolska och den ortodoxa kyrkan finns med. Faktum är att den ekumeniska önskedrömmen stöter på ett mycket stort problem. Både den romerskkatolska och den ortodoxa

kyrkan betraktar faktiskt sig själva som den enda sanna kyrkan. Här skall vi av utrymmesskäl begränsa oss till den katolska kyrkans hållning. Vi skall försöka svara på frågan om ekumenernas önskedröm någon gång kan bli verklighet och i så fall hur.

Önskedrömmens dilemma – ofelbarhetsdogmen

Framför mig har jag en liten skrift med titeln *"Rätt tro"*, som bär den katolska kyrkans *"imprimatur"* (utgivningstillstånd). På frågan *"Är kyrkan ofelbar?"* ger skriften följande svar:

-Kristus har i sin kyrka instiftat ett ofelbart läroämbete, påven och de med honom förenade biskoparna: när denna lärande kyrka fattar ett bindande beslut i trosfrågor, är hon genom den helige Andes bistånd bevarad från all villfarelse.

På den mer precisa frågan om påvens ofelbarhet lyder svaret:

-Påven är ofelbar, då han som kyrkans överste herde förklarar för hela kyrkan tros-eller sedeläran. Påvens avgöranden har i dylika fall alltid blivit erkända som ofelbara; man har alltid hållit fast vid grundsatsen: "Rom har talat; saken är avgjord" och vid Cyprianus' ord: "Till Petri lärostol kan villfarelsen icke komma."

Någon kanske säger: *"Så talade den katolska kyrkan förr i tiden. Den har ändrat sig på senare år."* Ett sådant yttrande avslöjar en mer än lovligt stor okunnighet om fakta. I vissa yttre avseenden har den katolska kyrkan ändrat sig sedan Vatikan II på 1960-talet, men inte på denna avgörande punkt. Påvens ofelbarhet i lärofrågor och den katolska kyrkans absolut

felfria läroämbete är en katolsk dogm som aldrig kan förändras. Den dogmen blev fastslagen under Vatikan I år 1870 och den står naturligtvis lika orubbligt fast idag. Den allra modernaste katolska katekesen bekräftar detta.

Är inte detta ett jättestort ekumeniskt dilemma? Det borde i varje fall vara det. Den som vill gå in i en full och verklig enhet med Roms kyrka måste med andra ord godta att den nuvarande påven, plus alla andra påvar under hela historien, utan undantag varit ofelbara i lärofrågor, samt också i frågor som rör sedeläran (moralläran). För att skriva under på en sådan lärosats måste man helt visst ignorera många kapitel i kyrkohistorien.

Hur och varför ofelbarhetsdogmen kom till

Först måste vi förklara en företeelse, vars namn troligen är okänt för de flesta av oss. Det är den s.k. *"ultramontanismen"*. Uttrycket kommer från latinets *"ultra montes"*, *"på andra sidan bergen"*, det vill säga Alperna. Från Frankrike räknat ligger ju påvens Rom på andra sidan Alpernas bergskedja. Ultramontanismen är namnet på den katolska riktning som i modern tid vill samla all kyrklig makt i påvens hand och den hade egentligen sitt ursprung just i Frankrike. Den bekämpades av den s.k. *"gallikanismen"*, en annan riktning som ville att Frankrikes katolska kyrka skulle styras från Frankrike.

Varför blev ultramontanismen då så

aktuell mot slutet av 1800-talet? Det var helt enkelt på grund av den dramatiska situation som den katolska kyrkan befann sig i. Dess makt och inflytande hade minskat. **Napoleon** besatte Rom och förde påven **Pius VII** som fånge till Frankrike. Påven kom visserligen tillbaka till Rom och återupprättade då Jesuitorden, samt satte igång över 700 kättarprocesser. Men samtidigt hade den liberala teologin fortfarande ett visst inflytande. Hur skulle den katolska kyrkan kunna återta förlorad mark? Vår eminente kyrkohistoriker **Hjalmar Holmquist** förklarar detta på ett utmärkt sätt i boken *"Påvedömet historia 1800 – 1920"*. Vi tar med följande citat:

"Pius IX sökte räddningen genom ökning av påvens andliga makt. Han utfärdade en förteckning på "vår tids viktigaste villfarelser." Det var den ryktbara SYLLABUS från 1864. Där möttes om varandra samvetsfrihet, protestantism, bibelsällskap, förnekandet att påvens rätt såsom gudomlig står över staternas osv. Syllabus hade uppstått i det romerska jesuitkollegiet. Dess proklamation var en ny seger för jesuiterna och för påveabsolutismen. Nu gick man till det direkta förberedandet av dennas dogmatiska fastställande. Kyrkans ofelbarhet erkändes av alla katoliker, nu skulle denna koncentreras i påvens ofelbarhet. Här vågade emellertid ej ens Pius handla utan stöd av ett kyrkomöte. När konsiliet kallades att möta samman i Vatikanen i dec. 1869 omnämndes denna fråga inte officiellt. Men överallt anade man att den skulle komma fram och en skarp strid om den fördes redan före konsiliets början. Mot ofelbarhetslärans lämplighet uttalades bl.a. av Newman Montalembert; dess historiska ohållbarhet påvisades bl. a. av Döllinger och andra betydande teologer, för vilka den historiska sanningen gick före ultramontanismens krav.

Det visade sig att en väldig majoritet fanns för ofelbarheten. Oppositionen räknade blott omkring 200 biskopar, men dit hörde i allmänhet de mest bildade: tyskar, fransmän och amerikanare, bl. a. Paris betydande ärkebiskop Darboy. Efter 35 sammanträden i den odrägligt heta juli månad tröttnade minoriteten och avreste till större delen från Rom, för att slippa rösta mot en lärosats, som ändock skulle bli kyrkans. För jesuiterna och deras påve återstod bara att fira segern. Den 18 juli skedde slutomröstningen i Peterskyrkan vid skenet av blixtnar från ett häftigt åskväder. Vaticanum förkunnade att när den romerske påven talar ex cathedra, dvs. när han i utövandet av sitt ämbete avger en lära, som rör tron eller sederna och som gäller hela kyrkan, då är han och har

alltid varit ofelbar. Därför är också sådana påvens avgöranden oföränderliga. Även denna sista tillspetsning av påvemakten var byggd på en förfälskning av historien, såsom den katolska kritiken till full evidens har uppvisat. Men Vaticanum föreskrev att om historiska fakta syntes tala mot dogmat, skulle de omtolkas till dess fördel.

Sedan ofelbarheten blivit en för saligheten nödvändig troslära underkastade sig ock minoritetens män steg för steg och förkunnade Vatikankonsiliets beslut i sina stift. Endast Döllinger och en del teologer kunde icke uppge sin historiska övertygelse utan protesterade mot konsiliebesluten. De ville förbli trogna den katolska kyrkan sådan den var före 1870 och kallades därför "gammalkatoliker." Av påven bannlystes de. Döllinger fick liksom Lamennais gå sin väg utanför kyrkan."

De tragiska konsekvenserna av ofelbarhetsdogmen

Alla som omfattar den tvingas oundvikligen att se bort från en rad historiska fakta. Låt oss tänka efter! Om alla påvar alltid varit ofelbara i lärofrågor borde de i varje fall aldrig ha motsagt varandra eller

randet av "simoni" (rätten till att köpa kyrkliga ämbeten för pengar). Han fick emellertid motstånd från kardinalerna, och eftersom hans påveämbete varade bara i ett år, kom han inte särskilt långt i sina reformsträvanden. Avlaten praktiserades ju än idag. Den nuvarande påven tycks inte i likhet med sin ovan nämnde företrädare vilja avskaffa den. Han har som känt under de senaste åren vid flera tillfällen erbjudit full avlat under vissa betingelser. Det är således fullständigt omöjligt att betrakta samtliga påvar som ofelbara utan att förneka uppenbara historiska fakta.

Ofelbarhetsdogmen för också till en enkelriktad ekumenik. Häftet *"Rätt tro"*, som jag citerade i början av denna artikel, säger att bara den katolska kyrkan är Kristi sanna kyrka.

-Alla andra är avfallna från den sanna tron, avskurna och vissnade grenar, sekter.

Katolska kyrkans nya, kortfattade katekes säger:

-Jesus kan inte ha mer än en hustru och denna hustru är katolska kyrkan.

haft olika teologiska uppfattningar. Men kyrkohistorien vimlar av sådana motsägelser. Dessutom visar kyrkohistorien att under lång tid var läran om påvens absoluta ofelbarhet en okänd företeelse även i den katolska kyrkan. Kyrkomötet i Konstantinopel räfsade påve **Honorius I** för hans tvetydiga uttalanden om Kristi natur och gärningar. Han blev alltså förklarad som "heretiker" (villolärare) på detta kyrkomöte.

Att alla påvar inte alltid varit överens med sina föregångare (eller efterträdare) är **Hadrian VI** ett exempel på. Han blev påve år 1522 och han hade goda avsikter. Han ville avskaffa både avlatshandeln, den tvivelaktiga seden att ge kyrkliga ämbeten till släktingar samt praktise-

Biskop **Arborelius** fick under en intervju frågan om den enhet han vill se är alla kristna samlade under påven. Han svarade:

-Ja. Katolsk betyder allmän, och vi tror att alla kristna kommer att enas under ett överhuvud, påven.

Katolsk ekumenik är alltså behäftad med en tung baktanke.

Försök på att lösa dilemmat med ofelbarhetsdogmen

Naturligtvis gör både katolska apologeter och protestantiska enhetsivrare sina försök att lösa enhetsproblematiken. Ett sätt är att bagatellisera den katolska kyrkans totalitarism. Man påstår att påvarna ytterst sällan talar i ex cathedra,

alltså i egenskap av ofelbara lärare. Någon skrev att detta bara hade hänt två gånger i historien. Det är ett löjligt påstående. Varför skulle Gud ha inrättat ett ofelbart läroämbete som praktiskt taget aldrig varit i funktion, med bara ett par undantag? Och vad skall man då tänka om alla de dogmer och läror, som kyrkan har fabricerat under seklernas gång? Om påven bara använt sin ofelbarhet två gånger, då skulle en mängd dogmer inte vara garanterat ofelbara och kan då ifrågasättas. Men kyrkans egna texter säger uttryckligen att ingen villfarelse någonsin kommit in i den katolska kyrkan. Ofelbarheten är absolut. Beträffande påståendet att påven så sällan talar i ex Cathedra så hade Hjalmar Holmquist en annorlunda uppfattning. Han skrev:

-Då påven praktiskt taget aldrig själv anger, när han talar som ofelbar, har resultatet blivit att den kyrktrogne katoliken för säkerhets skull måste obetingat böja sig under alla påvliga uttalanden såsom ofelbara.

Man säger också att sedan Vatikan II är det snarare kyrkan i sin helhet än påven personligen som är ofelbar. Kyrkan har blivit mer demokratisk. Problemet är att texten från den dag då ofelbarhetsdogmen antogs, alltså Vatikan I år 1870, faktiskt säger det motsatta. I kapitel 3 står det bl.a. följande:

-Alltså får de vilse från sanningens rätta stig, som påstår, att man äger att vädja rörande de romerska biskoparnas utslag till ett allmänt kyrkomöte så som en högre instans över den romerske biskopen.

Den högsta makten ligger med andra ord i påvens egna händer, inte i kyrkomötesbeslut.

Dagens ekumener tycks inte tänka särskilt långt

I Sverige finns nu något som heter "Enhetens kyrka" och "Enhetens väner". De ledande inom dessa kretsar gör ingen hemlighet av att de hoppas på en enhet under påvens förmyndarskap. Enhetens kyrka understöds av representanter från Pingströrelsen, Trosrörelsen, Missionskyrkan, Evangeliska frikyrkan och den Lutherska Kyrkan m.fl. Utgör ofelbarhetsdogmen inget problem för någon av dessa?

Enligt min mening borde den faktiskt göra det. Pastor **Marc Boegner** var i många år president i Frankrikes protestantiska federation. Också han var en ivrig ekumen och skrev redan 1946 en bok om kristen enhet. Men han hade

inte slutat att tänka. Därför var det en sak som för honom utgjorde ett oöverstigligt hinder för enhet mellan de olika kyrkosamfundet. Det var den katolska kyrkans krav på att bli betraktad som

är komiskt. Piltz känner naturligtvis till ofelbarhetsdogmen. Då uppstår frågan: Behöver verkligen en ofelbar kyrka reformeras? Och kan en ofelbar kyrka över huvud taget reformeras? Nej, inte på

För alla evangeliska kristna som har en bibelförankrad tro är enhet under påven en omöjlig utopi

den enda sanna kyrkan. Med en viss pessimism frågade han sig om påvekyrkan någon gång skulle kunna avstå från detta totalitära krav. Själv kunde han på sin tid inte se några tecken till det. Det kan vi inte idag heller. Den nye påven har nyligen sagt att protestantiska kyrkor inte är kyrkor i egentlig mening. De saknar nämligen apostolisk succession och därmed fullheten av alla frälsningsmedlen. Han har också sagt att det är genom den apostoliska successionen som Kristus är närvarande ibland oss. Enligt påven skulle då Kristus helt enkelt vara frånvarande i de kyrkor, som inte sorterar under hans överhöghet.

Förförelsens makter arbetar på lång sikt

Påvekyrkans första mål är inte att göra alla protestanter till romerska katoliker i ordets fulla bemärkelse. Målet är snarare att övertyga de protestantiska samfundet om att all kritik av påvekyrkans lära är oberättigad. Protestantiska förkunnare bör därför inte predika något som direkt strider mot den katolska kyrkans dogmer. En del av innehållet i "Charta Oekumenia" går i den riktningen. Katolska apologeter kommer att fortsätta med att försköna påvekyrkans ansikte och därigenom få alla protestanter att sluta protestera mot romerska dogmer. Det målet är praktiskt taget redan uppnått.

Den katolska propagandan är ytterst finurlig. **Anders Piltz**, dominikansk präst och teolog, skriver följande:

-Om Luther hade levat idag hade han säkert varit katolik. Den katolska kyrkan är idag en reformerad kyrka.

Om inte ett sådant yttrande varit så föräddiskt skulle vi väl säga att det närmast

väsentliga punkter. Det skulle ju innebära ett förnekande av ofelbarheten.

För alla evangeliska kristna som har en bibelförankrad tro är enhet under påven en omöjlig utopi. Men när tron blir så flummig och konturlös som den är idag inom många evangeliska samfund är det fullt möjligt att påven en dag kan bli accepterad som en viktig enhetsfaktor för en världsvid namnkristen gemenskap. Inom alla samfund kommer det dock säkert att finnas en kvarleva av trogna, som inte kommer att gå med i denna typ av religiös världsenshet. En sådan "världskyrka" kan nämligen bara bli en förrädisk karikatyr av det som Bibeln kallar "Guds församling" och "Kristi kropp". Den på sin tid mycket omtalade och delvis kontroversiella svensk-amerikanske förkunnaren **Gustaf F. Johnson** skrev en del just om detta. Han menade att det är de opånyttfödda medlemmarna inom frikyrkosamfundet som kommer att gå in i en religiös världsenshet tillsammans med katolska kyrkan. Guds pånyttfödda folk inom de olika samfundet ansåg han vara på väg mot en annan destination. Det är viktigt för var och en av oss att vi är säkra på att vi tillhör just det folket. ■

Läs också
**Stig
Andreassons
bok:**

**Katolicismen
i sökarljuset**

www.ballstamediacenter.se

Bön utan bönesvar

Text: Sven Thomsson

Vår Bibel är full av härliga löften. Precis som stjärnornas myriader på natthimlen vimlar vår härliga Bibel av underbara löften. Dessa har nedtecknats genom Guds Andes inspiration, inte för att enbart utgöra ord och meningar mellan två pärmar i en bok, utan för att vi som Guds folk ska läsa dem och tillgodogöra oss deras välsignelser.

I Guds ord har vi bruksanvisningen för våra liv. Bibeln är kompassen för vår livsvandring och mönsterbilden för hur vårt andliga liv ska vara. Precis som bruksanvisningen för våra bilar ger upplysning om hur motorn fungerar och övriga funktioner i bilen, visar Skriften oss hur vi ska leva. Bilens instruktionsbok ska ju förvaras i bilen och medfölja i den, för att felaktigheter ska kunna upptäckas och åtgärdas. På samma sätt är det med Guds ord. Vi måste ta det till vårt hjärta och låta det bli ett med oss och vi med ordet. Då uppenbaras brister och tillkortakommanden i vårt andliga liv. Om vi då är villiga att låta oss korrigeras leder det oss rätt.

Guds ord undervisar mycket om bön och inrymmer välsignade löften om bön-hörelse och bönesvar. Vi får också veta hur vi ska be och vilka förutsättningarna är för bönesvar. Vi har säkert lagt märke till att löften som hör samman med bön är sammanbundna med villkor. Därför kan vi inte förvänta oss att Herren ska svara

på våra böner under vilka omständigheter som helst, utan endast om vi uppfyller villkoren som är kopplade till löfterna.

I Jak. 1:6-7 står det så här:

-Men han bedje i tro, utan att tvivla; ty den som tvivlar är lik havets våg, som drives omkring av vinden och kastas hit och dit. En sådan människa må icke tänka att hon skall få något av Herren - en människa med delad håg, en som går ostadigt fram på alla sina vägar.

Tvivel är ett stort hinder för bönesvar, likaså om man har en delad håg, så att man har sitt sinne vänt till det jordiska och materiella samtidigt som man förväntar sig hjälp från Herren.

I 1 Joh. 3:22 har vi ett annat löfte:

-...och vadhelst vi bedja om, det få vi av honom, eftersom vi hålla hans bud och göra vad som är välbehagligt för honom. Observera villkoret där: "hålla hans bud". Om vi inte vill lyssna till Guds röst och hålla hans bud, så hör Herren inte heller oss. Om vi inte vill göra vad som är välbehagligt för honom, utan i olydnad vandrar egna vägar, uteblir också bönesvaret.

Jesus säger till sina lärjungar i Joh. 15:7:

-Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva i eder, så mån I bedja om vadhelst I viljen, och det skall vederfaras eder. För att detta löfte ska uppfyllas krävs att vi förblir i Jesus och att hans ord förblir i oss. Om vi älskar världen och försöker tjäna två herrar, om vi ignorerar Jesu ord eller försummar att läsa Bibeln så kan vi inte säga att vi uppfyller villkoret om förblivande i Jesus

och hans ord. Herren ser med misshag på detta och han kan inte höra vår bön.

Det förekommer så oerhört mycket av orenhet, världslighet, sömnaktighet, kärlekslöshet och allmän avfällighet i församlingarna idag, som gör att Herren tillsluter sitt öra för bönerna.

I Ps. 66:18 står detta ord:

- Om jag hade förehaft något orätt i mitt hjärta, så skulle Herren icke höra mig.

Därför måste världens ande rensas ut från de kristnas liv och ur församlingarna. Ett uppvaknande ur den andliga sömnen måste ske och stötestenarna måste ovillkorligen röjas undan. Annars kommer man att få ropa och be ända till domedag utan att Herren svarar

Herren säger till Jeremia kap. 11, vers 14:

- Så må du nu icke bedja för detta folk eller frambära någon klagan och förbön för dem; ty jag vill icke höra, när de ropa till mig för sin olyckas skull. Herren stängde till sitt öra därför att folket inte ville höra hans röst, de ville fortsätta att tillbe avgudar och följa sina onda hjärtans tankar. Därför förkastade Gud dem eftersom de förkastade honom.

Vi ser alltså att det är absolut nödvändigt att uppfylla de villkor som är förknippade med löfterna.

Om vi verkligen går in för att praktisera detta kommer vi att få ett välsignat och rikt böneliv med härliga bönesvar. ■

BMC-förlag

Litteratur, mötesinspelningar och tidskrifter hittar du på hemsidan där du också kan göra din beställning.

www.ballstamediacenter.se Du kan också ringa **08-98 56 83!**

Staten vill hindra rätten till hemundervisning!

"När grundvalarna upprivas, vad kan då den rättfärdige uträtta?" (Ps 11:3)

Saxat om hemundervisning i Sverige:

Den 16 juni presenterades av Utbildningsdepartementet ett förslag till ny skollag.

Jonas Himmelstrand, som är ordförande för Rohus (Riksorganisationen för Hemundervisning i Sverige) varnar för konsekvenser av förbud mot hemundervisning:

-Hur motiveras då förbudet mot hemundervisning i förslaget till ny skollag? På sidan 584 i det nya lagförslaget skriver man att lagstöd för hemundervisning inte längre behövs därför att den svenska skolan ska vara "allsidig och objektiv" och därmed passa alla barn. Men där har skollagsberedningen helt missat utvecklingen på hemundervisningsområdet. Hemundervisare klagar sällan på bristande allsidighet eller objektivitet i skolan. De vill ha andra pedagogiska former än skola. De vill ha något annat än 30 barn i en skolklass med undervisningen uppstyckad i 45-minuters lektioner. Därmed bryter den nya skol-

lagen mot Europakonventionen och FN:s människorättskonvention, trots att man påstår sig inte göra det. (Saxat ur Rohus.nu)

I Norran (090826) skrev **Bo C Petersson** en debattartikel, rubricerad *"Regeringen vill klämma åt Sveriges föräldrar"*:

-Det i förslaget uppgivna skälet till inskränkningen är att den anbefallda grundskolan ska vara så allsidig och saklig att alla barn ska kunna delta i den. Skälet är alltså inte att hittills vunna erfarenheter av hemundervisning varit nedslående.

Han kallar förslaget *"frihetskränkande"* och uttalar undran hur det rimmar med Europakonventionen om mänskliga rättigheter, som även är svensk grundlag, och det ansvar för barnens vård och fostran som åläggs föräldrarna i Föräldrabalken.

Det finns ett hundratal föräldrar i Sverige, som har valt att undervisa sina barn i hemmet. De väljer att sätta sina barns bästa framför karriär och ekono-

miska fördelar. Och om nu den svenska lagstiftande församlingen väljer att förbjuda hemundervisning, så kommer det i alla fall att finnas föräldrar som själva undervisar sina barn i hemmet. De kan ha olika motivering, men alla gör det av omsorg och kärlek till sina barn.

I Maranataförsamlingen har många föräldrar valt hemundervisning för sina barn sedan 1977. Tidningen Midnattsropet har följt deras kamp i alla år. Och när kristna familjer vill ta hand om sina barns fostran, så har de ett mycket starkt skäl att inte kompromissa med sin tro. Det är en övertygelse som är förankrad i något som har större värde än allt vad pedagogiska modeflugor och nya lagar vill främja. Det gäller att förmedla till sina barn den kunskap som har evighetsvärde:

-Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej av från den när han blir gammal. (Ordspr 22:6)

/SF

Maranataförsamlingen inbjuder till

Bibel- och lärjungaskola

10:e oktober till 1:a november

- Dagliga bibelstudier
- Väckelse- och missionsmöten
- Evangelisation i Stockholm
- Direktsändningar över Stockholms närradio

Plats: Bällsta missionscenter, Bällstavägen 100 i Bromma
Information och anmälan: Tel 08 - 98 56 83

Jag känner för dem icke tillräckligt skarpa ord...

Ned, ned, ned med allting annat men upp, upp, upp med Kristi kors! Ned med edert "dop" och mässor och "sakrament"! Ned med edra prästlögner, eder ritualism och eder liturgi! Ned med eder fina musik och eder pomp och edra skrudar och dräkter och kåpor och ceremonier! Men upp, upp, upp med läran om det nakna korset och Frälsaren som dog för våra synder.

Gå in i en kyrka, där ritualisten har ifört sig sin prunkande dräkt och kråmar sig inför Gud som en påfågel. Du skulle helt säkert vilja säga till honom: Om du kände Guds gåva, så skulle du lägga av dig all denna dårskap och hellre komma inför Gud i säck och aska än i dylik grannlåt. Då skulle du ödmjuka dig inför den Allrahögste som den mest fördömlige av människor, därför att du har vågat att kalla dig präst, ty präst är du icke alls för dina medmänniskor. En är präst, nämligen Kristus Jesus, och ingen annan är präst med undantag av att alla hava ett allmänt prästadöme, vilka icke några vissa kunna göra anspråk på för sig själva enbart. Om de så göra, draga de över sig det fruktansvärda öde, som övergick Kora, Datan och Abiram, vilka kallade sig själva präster, men voro det icke. Om du visste Guds gåva, din stackare, skulle du lägga av denna prästerliga skrud och böja dig inför vår bekännelses Överstepräst och dyrka Honom allena! Det kommer en kristens blod att koka, när man ser slikt prål bli föremål för dyrkan och det till på köpet i en protestantisk kyrka. En samling opånyttfödda oduglingar, som kalla sig "präster"! Jag skulle icke alls använda så stränga ord om dem, ifall de vore ärliga nog att gå till Roms kyrka, dit de rätteligen höra, men då de tillåta sig den fräckheten att i vårt land utgiva sig för det som de icke äro, känner jag för dem icke tillräckligt skarpa ord.

Om dessa präster finge, som de ville, då skulle vi vara tvungna att falla ned och slicka deras fotsulor, alldeles som våra okunniga förfäder böjde sig för legoherdarna från Rom. När man ser på målningar, hur påven och hans kardina-

ler utdela sina välsignelser i Vatikanen, medan beundrande skaror falla ned och dyrka dem, då känner och förstår man, att det är oändligt mycket bättre att tillbedja djävulen själv.

Vi giva Gud äran, men icke ett grand av hyllning åt vare sig människor eller änglar. Har jag icke sett, hur skaror i hundra- och tusental falla ned och tillbedja bilder och utklädda dockor? Jag har sett dem dyrka ben och gamla tänder; jag har sett dem tillbedja ett gammalt skelett, klätt i en modern kostym. Det sades vara skelettet av ett "helgon". Och jag har förundrat mig över, att det kan finnas människor, som äro så förblindade, att de tro, att sådan avgudadyrkan kan behaga den allrahögsta Guden.

Vi, bröder, Guds folk, vi som känna Kristus, kunna icke annat än med avsky och förskräckelse vända oss från ett sådant avfall. Vår tillbedjan vilja vi giva åt Jesus allena. Nu gives det något, varmed din religion kan prövas. När du

beder, till vem beder du? Genom vem beder du? När du sjunger, för vem är din sång avsedd? När du predikar, till vems ära predikar du? Vem är det, som du vill tjäna?

Ty så sant Herren lever, om du gör det för dig själv eller för någon annan utom Jesus Kristus, då vet du icke vad gudaktighetens kraft är, ty Kristus och Kristus allena måste för varje kristen vara det stora föremålet; att främja Hans ära måste vara det, för vilket han är villig att leva, och för vilket han, om så behöves, är beredd att dö.

Ned, ned, ned med allting annat men upp, upp, upp med Kristi kors! Ned med edert "dop" och mässor och "sakrament"! Ned med edra prästlögner, eder ritualism och eder liturgi! Ned med eder fina musik och eder pomp och edra skrudar och dräkter och kåpor och ceremonier! Men upp, upp, upp med läran om det nakna korset och Frälsaren som dog för våra synder. Låt det ljuda över hela världen: Se på mig och lev! Det är liv i en blick på den Korsfäste. Det är liv genom en enfaldig tro på Honom men ingenstädes eljest.

C H Spurgeon (Citatet hämtat från Biblisk Tidskrift, 1928)

Charles Haddon Spurgeon 1834-1892

Välkänd baptist-predikant verksam i Storbritannien.

I 38 år var han Pastor i "New Park Street Chapel" i London där han samlade tusentals människor. På grund av sin radikalitet och iver att stå för Guds ord, gick han starkt emot liberalteologiska tendenser vilket resulterade i att hans församling blev en av historiens största helt fria lokalförsamling.

-Ge inte upp!

Vittnesbörd av Ilpo Alholm

Jag kom till Sverige när jag var nitton år. Då hade livet börjat bli en katastrof. Missbruket hade kommit in i mitt liv. Jag hade lärt mig att fly in i alkoholen när jag hade det jobbigt. Kriminalitet hade kommit in i mitt liv. Jag hade börjat sitta i fängelse i Finland.

Jag var 17 år då jag satt första gången i fängelse. Jag skulle in en andra gång, men då flydde jag till Sverige med två andra nittonåringar. Vi var tre killar, som inte hade något i Sverige att göra. Men vi kom till Tensta, fick bo i ett källarförråd. Så började livet i Sverige. Ingenting planerat. Vi var som barkbåtar på havet, som vinden kastade hit och dit.

På något sätt hade ondskan fått grepp om mig redan som liten. Synden hade makt över mig. Jag skulle kunna säga mycket om gemenskapens och undervisningens betydelse och att ha trygghet hemifrån. Det betyder mycket. När man inte har sådant, är man ett lätt offer för fienden. Den fiende som kommer bara för att stjäla, slakta och förgöra. Han lyckades nästan också med mitt liv. Först vill han förnedra en människa totalt, och så vill han klippa livet och föra en ner till avgrunden. Det är hans plan, det är det han jobbar för. Och han kämpar för fullt, det ser vi i samhället. Men Gud vill

inte det. Jesus vill inte det. Jesus sa: jag har kommit för att ni ska ha liv och övernag. Inte bara så att man orkar leva med nöd och näppe, utan att man också orkar vara med och hjälpa andra.

Jag kom till Sverige och gick i tio år här som missbrukare. Det är inget att tala om missbruket, alla vet att det är mörker och elände. Jag sökte inte Gud och tänkte inte på Gud. På något sätt fanns inte Gud för mig. Han fanns inte i tankarna. Ibland mötte jag någon som försökte vittna om att man skulle tro på Gud. Men jag trodde på mig själv. Jag behövde inte Gud. Det var ingen bra tro. Jag var 29 år, och då satt jag i fängelse igen, som så många gånger förr under resan.

Jag hade fortsatt förtrösta på droger och var på flykt från mig själv. Jag hade lärt mig att bedöva den ångest min själ hade och den där smärtan som jag bar inom mig. Att fly detta mörker och kaos som fanns i mitt inre. Innedrogerna dämpade allt detta. Man kan säga att det var som medicin, på ett sätt. Jag har full förståelse för folk som super och knarkar, då de inte har mött Jesus och upplevt tryggheten i Gud. Att de bedövar sin ångest och bedrövelse med medicin. Vissa hämtar dem från läkare på ett recept, andra hämtar dem från bolaget, några går till knarklangare. Det är samma sak.

Inget illa om medicin, du förstår vad jag menar. Man kan fly på många olika sätt. I detta sammanhang vill jag i alla fall säga att man skulle slippa skriva många recept om Jesus fick en chans i Sverige. Om människorna fick uppleva syndernas förlåtelse, som bara Jesus kan ge. Man skulle slippa mycket utav ångest, depression och må dåligt, om läkaren istället för att skriva ut de här tabletterna skulle hänvisa till någon mogen själavårdare för den här människan som sitter med sin syndaskuld och ångest. Onödiga tabletter, när doktor Jesus har medicin, syndaförlåtelse!

Jag fick uppleva detta första gången då jag satt i fängelset. Det fanns en andligt mogen kvinna som jobbade där. Hon var frimodig och vågade dela med sig av sin tro. Hon ställde frågan: -Brukar du be någon gång? Då var jag öppen för andligt samtal.

Hon sa: -Ilpo, det finns en Gud som älskar dig. Det finns en himmelsk far som kan läka de här sårerna som plågar dig. Sedan behöver du inte knarket längre. Där började det något nytt. Jag sökte inte Gud, men Gud sökte mig genom den där kvinnan. Jag fick Nya Testamentet och började läsa det. Jag förstod i mitt inre att det här var sant. Att Jesus var Guds son. Han föddes hit till jorden, han levde ett heligt och rent liv här, som inte någon av oss vanliga människor klarar av. Han gav sitt liv som ett offer på korset på Golgata. Han tog våra synder, han dog bort med dem, men Fadern uppväckte honom från de döda. Och jag bara visste i mitt inre att Jesus lever och bad min bön i min ensamhet där i fängelsecellen: -Jesus, förlåt mig! Kom in i mitt liv och hjälp mig, jag orkar inte längre. För mig var det ingen mäktig upplevelse känslomässigt. Jag såg inga

änglar, inget ljus. Jag hörde inga röster. Inget sånt. Det var ett viljebeslut, jag visste vad jag gjorde, och jag ville göra det. Jesus, förlåt mig. Kom in i mitt liv och hjälp mig, jag orkar inte längre. Det här är en bra bön att be första gången, andra gången, tredje gången – hundrade gången – tusende gången! Vi behöver det, handen på hjärtat. Vi behöver vända om, vi behöver bekänna våra synder,

också vi frälsta, eller hur? Av och till. Eller kanske är jag ensam om det?

Det finns en fantastisk, underbar nåd som lär oss att ta avstånd från det gudlösa livet. Nåden, den slår inte på käften. Lagen kan göra det. Lagen är bra och fullkomlig, men det är inte vi. Och lagen behövs, men utan nåd blir man hård och det funkade inte. Man lär

sig bara smyga och undvika straffet. Men nåden lär oss, även om vissa saker tar tid. Men Gud tar tid. Han är tålmodig och god och han håller på. Ge inte upp! Ge inte upp! Det kan vara svåra saker att kämpa med. Men ge inte upp, känn ingen skuld och fördömmelse. Kom igen! Bekänn din synd! Kom till korset igen! Lägga fram din sak. Ge inte upp – till slut blir du fri. Till slut bär det. Det finns en nåd

som vi inte kan fatta. Jag vet inte om det var större nåd att jag blev frälst än att jag är bevarad. Att jag står här och frimodigt kan säga att jag tror på Jesus. Jag följer Jesus. Det finns en nåd som hjälper oss. Och när vi ska över gränsen till det himmelska så är det inte våra gärningar som bär oss. De följer med oss, helt visst, men det är inte de som bär oss, utan det är Guds nåd. ■

-Jag lämnade cykelpumpen!

Vittnesbörd av Risto Mansikka-Aho

För trettio år sedan gick jag förbi Maranatatältet på Norra Bantorget. Jag hade längtan att gå in, men jag vågade inte. Nu besöker jag för första gången i mitt liv Maranataförsamlingens möten och är så lycklig för att jag fått uppleva detta.

Jag är överlycklig! Det bubblar inom mig. Jag är en hemmagjord predikant, men jag vill ändå läsa ett bibelord som jag upplevt idag.

Jag vill inte skrämman någon, jag läser bara vad Guds Ord säger. Du får avgöra själv vad det innebär:

-Slutet på allting är nära. Var därför förståndiga och nyktra, så att ni kan be. Framför allt skall ni älska varandra innerligt, ty kärleken överskyler

många synder.
(1 Petr 4:7-8)

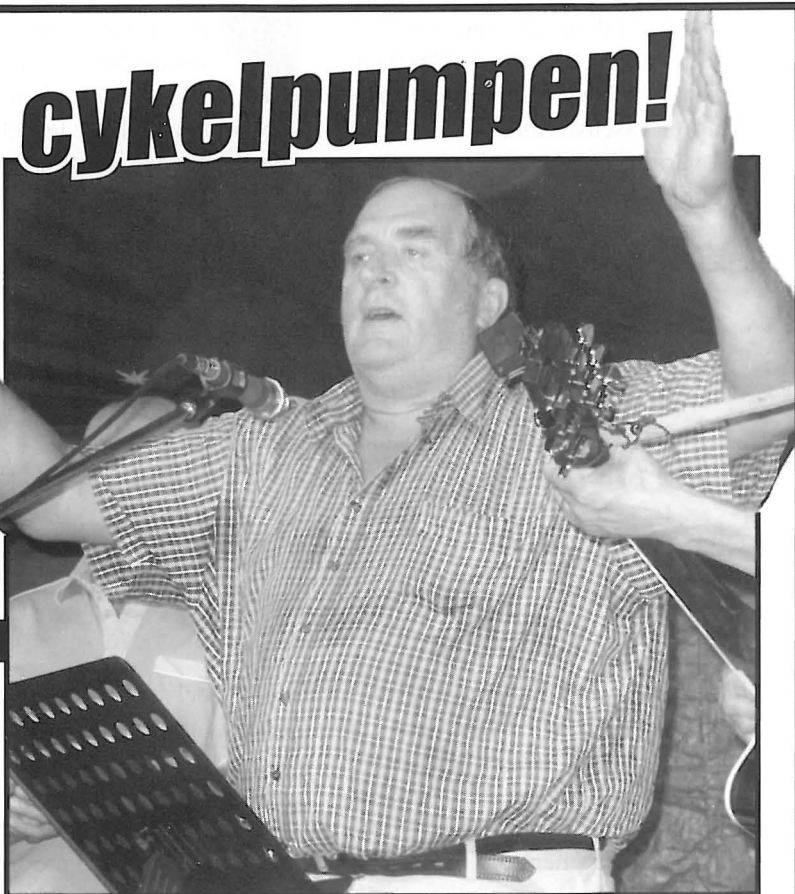
Halleluja! Många synder blir förlåtna om vi vågar älska varandra. Du ska veta, min syster och min broder, de är borta för länge sedan. Vet du att i glömskans hav är fiske förbjudet. Inte ens jag får fiska där. Jesus sa till mig: -Risto, fiska inte i glömskans hav! Om han har förlåtit något, så är det borta för alltid, halleluja.

Jag har bott tre månader i ett gammalt båthus på Faxälvens strand i Västernorrland, och upplevde Gud på ett mycket speciellt sätt då jag bodde där ensam. Speciellt på nätterna har jag upplevt hur Gud talade till mig. En

natt väckte han mig och sa: -Risto, nu är tiden inne. Gå ut och vittna om mig. Men jag hade ett hinder. Jag hittade en gång en gammal cykelpump, den var väldigt fin. Men så tänkte jag: varför ska jag spara den här cykelpumpen, jag har ju ingen cykel! Jag lämnade cykelpumpen och åkte iväg – halleluja! Om man är på resande fot, ska man ha så litet som möjligt att bära. En ryggsäck, och litet kläder på kroppen. Jag vet att Herren sköter resten.

Man behöver inte bära cykelpumpar eller något annat skrot i sin ryggsäck. Herren befriar oss, halleluja!

Herren möter oss på de områden vi behöver hjälp. Alla har vi våra cykelpumpar vi borde lämna i soporna. Du vet själv vilken sak det gäller och vad det innebär. När du slänger bort det, så är det borta för alltid. Du ska aldrig fiska upp den sak du lämnat i Jesu namn. Det är borta för alltid! ■

Förstår du vad...

forts från sid 9

vi får faktiskt det. Ananias och Safira presenteras. Och i Filippi magiken Simon. Inga som blir helbrägdagjorda. Inga som varit föremål för andeutdrivning. Inga av prästerna, inga av folket. Men Ananias och Safira lär vi känna. De träder fram ur anonymiteten och personifieras. Vad då? Vad står de för? Varför är det viktigt att lyfta fram dem? I Filippi är det Simon, magikern som presenteras. Varför? Vore det inte på sin plats att tysta ner något sådant? I båda fallen gäller det pengar. I båda fallen handlar det om en maktfaktor. De personifierade något för församlingen fullständigt väsensfrämmande, men så oerhört världslikt och typiskt. Penningmakten. Skrymteriet. Hur gick det med Simon, magikern efter konfrontationen med Petrus: *"Du har ingen del i detta."*

viktig. Man kan se mycket av den yttre formen, men definitivt inte allt. Gud är inte nöjd med att se ett yttre skal med en verksamhetsform. Frågan är alltså jämt densamma: lever du? Eller har du namnet om dig att du lever, men du är död.

Vad vill Herren i denna tid? Han vill upprätta sin församling i dess ursprungliga härlighet, med allt vad det innebär. Det innebär sannerligen mera än fysisk hälsa och andra attribut vi möjligen strävar efter.

Förstår du vad du läser? Det är fråga om vad man överlämnar, det är fråga om vittnesbördet, om det är trovärdigt. Och det är fråga om man kan läsa ur dessa ursprungliga källor. I Jes 53 har vi frälsningsbudskapet oförvanskat och vägleddande. Simon, magikern, säger historien, drog till Rom och blev den katolska kyrkans grundläggare. Hovmannen drog till

Vittnesbördet om honom är intressant av den anledningen att det utlöste en väckelse som mötte Etiopien mycket tidigt. Frågan är fortfarande: -Varifrån har du hämtat urkunden till det du läser? Nästa fråga är: -Förstår du det? Har du fått sannolik uttydning? Hur skulle jag förstå om ingen undervisar mig? Vem är din lärare? Varifrån hämtar du din undervisning? Det är detta som är mission. Herre Gud, hjälp oss, så vi inte stirrar oss blinda på tekniska möjligheter att nå massorna, men ser erbjudandet att nå den enskilda individen med omvändelsens och frälsningens budskap. Inte genom tekniken. Den kan vara bra som ett hjälpmedel, men den kan definitivt inte ersätta det personliga ansvaret. Därför blir frågan till sist denna: hur gör vi med det ansvaret? Vem får budskapet av oss? Och hur ser det budskapet ut? Och budbäraren, hurudan är han eller hon? På vad sätt undervisar vi? Hur gör vi?

Vi har en väg att gå. Det är att återvända till det som var från begynnelsen.

Må du och dina pengar gå i fördärvet!" Tusentals anonyma människor skrivs in i Guds rike utan att nämnas vid namn. Två drivs ut, omnämns och står som skräckexempel, varnande exempel, inte bara för den tiden, men för Guds verk i alla tider.

Vilka frågor var det egentligen det handlade om? Egendomsgemenskap. Det finns inte ett enda namn på någon helbrägdagjord. Men två exempel då det gällde ekonomi och egendoms-gemenskap. Det ena är Ananias och Safira, det andra är Josef. Ett negativt och ett positivt. Alltså hade detta mycket större betydelse för församlingens liv än någonting annat. Ananias och Safira. Där har du det avskräckande. Josef, som vi läser om i fjärde kapitlet är det föredömliga exemplet. I väckelsen i Filippi handlade det också om pengar. En drivs ut. Utpekas, utsöndras. En dras in. Resultatet av samma ande, av förkunnelsen.

Det finns äpplen och annan frukt som kan se tilltalande ut, men själva kärnhuset är ruttet. Formen är viktig. Färgen är

Etiopien och blev budskapet till sitt folk om försoning och frälsning. Många drar omkring, inspirerade av mycket förorenade och besmittade motiv. *"Du har ingen del i detta..."* Det kan inte köpas för pengar. Det kan inte förmedlas genom reklamtrix och propaganda. Genom trollerier eller något annat. Det är Guds kraft det är frågan om, synliggjord och uppenbarad i varje budbärare. Simon, magikern drog vidare lika okrossad efter mötet med Herrens tjänare som innan. På jakt efter en ny marknad att erövrar. Han drog till Rom och blev katolska kyrkans grundläggare.

Man har sagt att det var Simon Petrus som blev förste föreståndaren av katolska kyrkan. Det är inte sant. I botten av den kyrkans historia möter du en trollkarl. Och denna kyrka har aldrig någonsin i sin historia varit något annat än en trollpacka. Aldrig. Nu ser vi hur hon åter reser sig upp och utvecklar sig i hela världen. Erövrar och återerövrar nya och förlorade områden. Hovmannen drog ner till Etiopien och förkunnade evangelium.

Om vi överför ifrån evangelisation och modern evangelisationsstrategi de moderna idéerna och tankarna och försöker förverkliga det och använder samma tankar och idéer med avseende på eskatologin, så verkar det som att Jesus kommer, och han ska hämta oss med en Concorde. Jämförelsen är fullständig, för det är tekniken som ska frälsa världen, och tekniken ska ta oss härifrån, vilket inte är sanning. Det är inte TV eller radio eller medierna som ska frälsa världen. I stor utsträckning hindrar de människorna att bli frälsta. Människor vinns genom det personliga vittnesbördet, överlämnat från man till man.

Tekniken är bra, men här är den av helt underordnad betydelse. Tekniken för oss aldrig hem. Det är inga jätteplan som ska hämta oss. Det är inte heller fråga om provrör. Allt detta har kommit som främmande element mitt i gemenskapen och härskar där. Vi har en väg att gå. Det är att återvända till det som var från begynnelsen. Den vägen är aldrig populär. Därför har vår Herre sagt att det två eller tre kommer överens att bedja om, ska beskäras dem av vår Fader som är i himmelen. Som stenen ifrån höjden kommer och krossar och bygger. Svaret kommer. Det kan dröja, det kan se väldigt förödmjukande ut under väntetiden, men det kommer, ära vare Gud! ■

Ingenting annat än..

forts från sid 3

Egentligen fick ditt vittnesbörd vinna henne, fastän hon ursprungligen genom sin bön lärde dig bedja!

-Det är sant. Det är verkligen ofattbara vägar Herren leder oss på.

Och när du åter föll tillbaka i smutsen, som du själv uttrycker det, så kämpade säkerligen din mor mycket i bön för dig.

-Ja, nog bad hon, det är jag övertygad om. Även här i församlingen bad ni för mig! Dessa böner hörde Herren, och han upprättade mig igen. Bönen är för den kristne ett kraftfullt vapen.

Vi är glada för att ni besöker oss, och förstår att du lever i Ordet. Hur är situationen i Ryssland nu?

-Situationen i Ryssland för evangeliskt troende har blivit något svårare när det gäller församlingarna. Det är

ganska tydligt att det på nytt börjar en slags häxjakt, som det förut förekom. Allting som inte har att göra med den traditionella kyrkan i Ryssland, blir sektstämplat. En sektstämpel väger tungt. Det betyder att det görs många försök att övertala människor att akta sig för sådana kristna. Vanligt folk i världen är rädda att umgås med dem som fått sektstämpel. Det står så mycket negativt i tidningarna, det görs många tv-program som svartmålar. Det märks också när vi har aktiviteter tillsammans med gideoniterna för att evangelisera. Människor är rädda. Det första de frågar är inte om något i bibeln, utan de frågar varifrån vi kommer, om vi hör till en sekt. Även gideoniterna har fått sektstämpel.

Men det finns en kraft i Guds ord under alla dessa omständigheter. Jag märker

det när jag läser Guds ord. Människor är rädda, men jag säger: Det spelar ingen roll! Jag kan läsa en bibelvers eller en psalm, och märker att den har verkan. Det händer inte sällan att människor börjar gråta bara för att de får höra ordet. Vi sätter inte upp något mål att få en konkret form av bekännelse. Vårt uppdrag är att frambära vittnesbördet om Jesus Kristus. Människor i Ryssland idag vet inte vem Jesus Kristus är, att han är Gud som har kommit från ovan och som dött för våra synder och även uppstått. Han har kommit till oss med frälsningen.

Jag försöker med detta förklara situationen.

Är det restriktioner – får folk alls ha biblar i sina hem?

-Det finns inga restriktioner, men det finns heller ingen önskan att ha bibeln.

Är ortodoxa kyrkans präster restriktiva mot att folk har bibeln?

-Man kan inte säga att prästerna förbjuder, men de placerar en vall mellan människan och Guds Ord. Vi har erbjudit präster kartonger med Nya Testamenten, och så kan de själva dela ut dem. Men de säger nej, nej, det behövs inte!

Hur ser du på ditt uppdrag för Herren framöver?

-Det som är viktigast för mig personligen, är att inte förlora frälsningen. Om vi betraktar mig som en del av församlingsorganismen tror jag att församlingens uppgift är att sträva efter att så många människor som möjligt blir frälsta.

Nu får du nå många radio-lyssnare. Du kan avsluta med att ge dem en kort appell!

-Då vill jag ta en vers från Guds ord: Tro på Herren Jesus, så kommer du och ditt hus att bli frälst!

Den appellen når nu också Midnattsropets läsare! ■

Radio Maranata

Stockholm 88 Mhz

Alla dagar kl 08.00
Månd & Onsd kl 18.00

Göteborg 94,9 Mhz

Tisdagar kl 21.00
Lördagar kl 15.00

Sänds också via nätet:
www.maranata.se

Lyssna på maranatamöten!

Flera av Maranataförsamlingens möten går att lyssna till via internet. Du hittar dem på hemsidan

www.maranata.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-Sthlm
490:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Pilgrimshem
HOTELL

Missionshotellet!

Budget 375:- (inkl. frukost)
Enkel 565:- (inkl. frukost)
Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma
08-627 55 55
Hemsida: **www.pilgrimshem.se**

Arbete och hängivenhet!

Appell av Stina Fridolfsson

Gång på gång blir idrottsmän uppmärksammade för att de slår nya rekord inom olika områden. Nyligen var det en man som slog världsrekord i löpning. Han slog även sitt eget rekord. Han följdes av en hel värld, som förvånat och beundrande konstaterade att han slog rekord på rekord.

När sedan journalister kom och ställde frågor för att skriva om hans bragder, var det någon som äntligen ville få reda på hur det var möjligt att ideligen slå så många rekord. Och han hade svaret. Ganska kort, men oerhört talande:

-Arbete och hängivenhet.

Så är det. Hängivenhet och arbete. Man måste ge sig hän för att om möjligt vinna ett mål man sätter upp för sig. Och många idrottsmän gör stora uppoffringar för att vinna. De satsar sin kropp till träning många timmar.

Aposteln Paulus visste det. Så här skrev han:

-Vet ni inte att av alla löparna som springer på en tävlingsbana är det bara en som får priset? Spring så att ni vinner det. Men alla som tävlar underkastar sig i allt hård träning - de för att vinna en segerkrans som vissnar, vi för att vinna en som aldrig vissnar. Jag löper alltså inte utan att ha målet i sikte. Jag boxas inte likt en som slår i tomma luften. I stället slår jag min kropp och tvingar den till lydnad, för att jag inte själv på något sätt skall komma till korta vid provet, när jag predikar för andra. (1 Kor 9:24-27)

Paulus sporrade dem som han skrev till att vara hängivna och lydiga Jesu lärjungar. Och han framstod

själv som ett inspirerande föredöme.

I sitt sista brev, som Paulus sände till sin andlige son Timoteus, skrev han:

-Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans i förvar åt mig. Den skall Herren, den rättfärdige domaren, ge åt mig på den dagen, och inte bara åt mig utan åt alla som älskar hans återkomst. (2 Tim 4:7-8)

Aposteln hade också goda råd att ge till dem som kämpade. Det gäller att hålla fast vid och predika Guds Ord, vad det än kostar. Och för att klara av detta, måste man vara iklädd Guds vapenrustning:

-Tag på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot djävulens listiga angrepp. Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskares här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarna. Tag därför på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot på den onda dagen och behålla fältet, sedan ni fullgjort allt. Stå alltså fasta, spänn på er sanningen som bälte kring era höfter och kläd er i rättfärdighetens pansar och sätt som skor på era fötter den beredskap som fridens evangelium ger. Tag dessutom trons sköld. Med den kan ni släcka den ondes alla brinnande pilar. Tag emot frälsningens hjälm och Andens svärd som är Guds ord. Gör detta under ständig åkallan och bön och bed alltid i Anden. (Ef 6:11-18)

Min vän som läser detta: Bli en pionjär! Se till att du kämpar för något som är värt all kamp och möda. Något som ger dig skatter i himlen. Så du vinner rättfärdighetens segerkrans. ■